BAĞIMSIZLIK
DEMOKRASİ
SOSYALİZM
İÇİN

YÜRÜYÜŞ

HAFTALIK SİYASİ HABER VE YORUM DERGİSİ SAYI: 193 19 ARALIK 1978 FİYATI 5 TL

SERMAYENİN YOLUNDA

YÜRÜYÜŞ'ü engellemeyi başaramayacaksınız

Yürüyüş'ün yaymını ve yaygınlaşmasını engellemek, onun önünü kesmek için bugüne kadar sayısız çaba harcandı. Bu çabalar, yakın zamanlara kadar ağırlıklı olarak faşist terör çetelerinden, tekelci basının dağıtım ve propaganda şebekesinden, Yürüyüş'ün yaymından rahatsız olan burjuva partilerinin yurdun pekçok yöresindeki örgütlerinden ya da yerel yöneticilerinden geliyordu. Yürüyüş, bütün bu baskı ve engelleme girişimlerini tebessümle karşılayarak bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm doğrultusundaki mücadele yoluna her geçen gün daha büyük bir kararlılıkla devam etti.

Ancak son zamanlarda devletin resmi emniyet kuvvetlerinin de Yürüyüş'ü engellemek için seferber edilmek istendiği görülmeye başladı. Bir süre önce Giresun'da Yürüyüş'ün hiç bir gerekçe gösterilmeksizin toplatılmasından sonra, Yürüyüş'ün dağıtımında ve yaygınlaşmasında görev alan sosyalist militanlara karşı da yasa dışı baskı yöntemleri uygulanmaya başladı. Geçtiğimiz Pazartesi günü İstanbul'da Türkiye İşçi Partisi Kadıköy İlçe üyesi Metin Karaçam arkadaşımız, dağıtımını sağlamak üzere çok sayıda Yürüyüş taşırken polis tarafından gözaltına alındı ve uzun süre gözaltında tutuldu. Aynı gün Kartal'da yine Türkiye İşçi Partisi üyesi Selahattin Bakır, yanında Yürüyüş ve Cumhuriyet gazetelerini bulundurduğu için sokak ortasında ağır biçimde dövüldü ve yediği ağır darbelerin etkisiyle baygın biçimde yola bırakıldı.

Yürüyüş'ü hedef alan bu yasa dışı baskı girişimleri, hükümetin, "anarşiyi önleme" gerekçesiyle demokratik hak ve özgürlüklere yeni kısıtlamalar getirmeye hazırlandığı bir döneme rastlamaktadır. Bu, hiç kuşkusuz bir rastlantı değildir. Sözü edilen baskı girişimlerini yerine getirenler, bunun için üst makamlarından talimat almış olsalar da, olmasalar da, hükümetin yaktığı yeşil ışıktan güvence almaktadırlar. Başta Başbakan ve İçişleri Bakanı olmak üzere hükümet, işçi sınıfının politik hareketini ve tüm demokratik güçleri "anarşinin kaynağı"(!) gibi göstererek, demokrasiye pusu kuran karanlık güçlere kapıları aralamıştır. Bu işareti alan sivil faşist odakların kanlı terörü yoğunlaştırmasından sonra, sıranın resmi emniyet kuvvetleri eliyle yürütülen antidemokratik baskı uygulamalarına gelmesi hiç de şaşırtıcı değildir.

Yürüyüş, işçi sınıfının, emekçi halkımızın ve tüm demokratik güçlerin emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi doğrultusundaki yaymını, hiç bir baskı girişimine boyun eğmeksizin sürdürecektir. Bunu, vazgeçilmez bir demokratik ve yurtseverlik görevi bilmektedir. Bu görevi yerine getirmek için de hiç kimseden ya da hiç bir merciden olur almaya ihtiyacı yoktur.

Yürüyüş, yayın yoluyla sürdürdüğü mücadeleyi, bu tür olurlara ya da güvencelere değil, işçi sınıfının ve emekçi halkımızın örgütlü gücüne güvenerek başlatmıştır ve sürdürecektir. Şimdi resmi makamlardan da kaynaklanmaya başlayan baskı ve engelleme girişimleri, sadece, Yürüyüş'ün antiemperyalist ve antifaşist yayın politikasının hedefini bulduğunun bir kanıtıdır. Bu yüzden de Yürüyüş'ün kararlılığını azaltmak şöyle dursun, tam tersine daha da bileyecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

YÜRÜYÜŞ

YÜRÜYÜŞ

Sahibi: Yürüyüş Yayıncılık Ltd.Şti. adına Nihat SARGIN ● Genel Yayın Yönetmeni: Zeki KILIÇ ● Yazı İşleri Müdürü: Neşet KOCABIYIKOĞLU ● Teknik Sekreter: Bülent ARTAMLI ● Yönetim: Konur Sok. 15/8, Kızılay - ANKARA, Tel: 17 45 81 ● İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/1, Çemberlitaş-İSTANBUL, Tel: 26 35 67 ● Avrupa Temsilciliği COODİFF 13/2 Square Wiser - 1040 Bruxelles/Belçika - Tel: 230 34 72 - Posta Çeki: 000-1164657-75 ● Abone Koşulları: Yıllık 200.TL., 6 aylık 100.TL. Avrupa, 6 aylık 250.TL., (20 DM.), Yıllık: 500.TL. (40 DM), Amerika: 6 Aylık 325 TL., Yıllık: 650 TL. Avustralya-Japonya: 6 aylık 400 TL., Yıllık 800 TL. ● Posta Çeki: YÜRÜYÜŞ Dergisi 100234 ● İlan Koşulları: Arka kapak (Renkli) 15.000.TL., Arka Kapak (siyah-beyaz) 12.000.TL., İç sayfalarda sütun santimi: 40 TL., Yayın İlanları % 50 indirimlidir. ● Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri ● Kapak: Uğur OKMAN

Sayıştay denetçileri

YENİ TASARILARA KARŞI ÇIKMAK DEMOKRASİ GÖREVİDİR

Sayıştay Denetçileri Derneği 9. Genel Kurulu geçtiğimiz hafta sonuçlandı ve Yönetim Kurulu'na Musa Özdemir, A. Kadir Sev, Kenan Tepe, Halil Erdem, Sacit Yörüker, Fikret Gülen, Neptün Kolat, Gönül Daloğlu, Mehmet Kuşçu, Salih Altay ve Ahmet Özgürel seçildi. Yönetim Kurulu yaptığı ilk toplantıda Musa Özdemir'i tekrar başkanlığa seçti.

Musa Özdemir YÜRÜYÜŞ'ün sorularını şöyle yanıtladı:

Demokratik kitle örgütü anlayışınızı özetler misiniz? Derneğinizin ayrı örgütlenmesinin gerekçeleri nelerdir?

Demokratik kitle örgütlerinin temel işlevi üyelerinin ekonomik-demokratik haklarını korumak ve geliştirmektir. Bu amaca ulaşmak ve sorunların üstesinden gelmek için günü birlik çareler yerine uzun erimli düzenlemeler yapmak ve bilimsel yöntemlere başvurmak gerekir. Ekonomik ve demokratik hakları koruyup geliştirmek böyle bir çerçeve içinde somut sorunlardan hareket etmeyi gerektirir. Somut sorunları mücadele gündemine getirmeyen, bu sorunları tabanda tartışmayan ve yeni çözümlemeler getirmeyen ve de bunları bağımsızlık, demokrasi mücadelesi bütünlüğü içinde görmeyen örgüt demokratik kitle örgütü olma niteliğini kazanamaz.

Derneğimiz, eylem ve çalışmalarını bu çizgi üzerinde yürütmek için yoğun çaba harcadı. Bu özen ve çaba olumlu sonuçlarını da beraberinde getirdi. Diğer bazı demokratik kitle örgütlerinde görülen siyasi çizgilerini öne çıkartma ve bu yüzden kısır döngü içine girme zaafına düşmedik. Hoşgörüye, iyiniyete, güvene ve saygıya dayanan bir platform içinde sorunlara ortaklaşa sahip çıkıldı, zorluklara ortaklaşa göğüs gerildi.

Geçen dönemde ülke düzeyinde tartışma konusu olan; demokratik kitle örgütlerinin işyeri, işkolu ya da merkezi örgütlenmesi sorunu bize de yansıdı. Çeşitli kereler Sayıştay
Sayıştay Denetçileri Derneğinde, meslek mensubu olmayan diğer memurların TÜM-DER'de örgütlenmesi tartışma konusu haline getirilmek istendi. Hatta tartışma konusu olmaktan çıkıp "Sayıştay Çalışanları Derneği" adı altında örgütlenilmesi önerisi birkaçkez gündeme getirildi. Üyelerimiz arasında ilgi bulmayan bu öneri, örgütlenme bilinci henüz gelişmeyen bazı memurlar arasında yankı buldu. Ancak gerek TÜM-DER çatısı altında örgütlenen arkadaşların, gerekse üyelerimizin kararlı tutumları bu konuyu sorun olmaktan kolayca çıkardı.

Bizim denetim elemanları olarak ayrı bir örgütlenmeye gitmemizin; işyeri yada işkolu örgütlenmesini savunmamızdan kaynaklanmadığını, Denetçilerin ekonomik demokratik sorunlarının genel memur sorunlarından farklı olduğunu, bunun da ötesinde mesleki sorunlarımızın ağır bastığını ve bu ağırlıklı sorunun diğer memur sorunlarıyla ilgisi bulunmadığını, demokratik kitle örgütlerinin denetim ve yönetim elemanlarını grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının dışında tuttuklarını ve merkezi örgütlenmenin Türkiye'nin nesnel koşullarından kaynaklandığını, aksinin güçsüz, dağınık örgütlenmeler yaratacağını defalarca anlattık. Kaldı ki bu görüşlerin sadece bize ilişkin
DER, TÜTED, TÜM-DER, TÜS-DER gibi demokratik yaşamda tartışılmaz yerleri bulunan örgütlerin bu konudaki tavrının da aynı yönde olduğunu belirttik.

Denetimin demokratikleşmesi konusunu somutlar mısınız?

Dünyaya bakış açımız ve kitle örgütü anlayışına yaklaşımımız ekonomik, demokratik ve meslekisorunlarımızı somutlaştırıp, bunların yaşama geçirilmesi mücadelesini getirdi. Ama bunun da ötesinde denetim elemanı olmamızdan kaynaklanan sorumlulukla bizatihi denetimin demokratikleşme sürecinde az yada çok yararlı bir işlevi olması için araştırma yapıp bir sonuca vardık. Vardığımız sonuç kısaca şu idi: Dünyada ve ülkemizdeki tekelleşme süreci yasalara, yargı kararlarına uymamayı ve denetimden kaçış olgusunu getiriyordu. O halde yapılması gereken; yasalara, yargı kararlarına uymayı sağlamaktı. Denetimsiz bırakmamaktı. Sayıştay'ın denetim fonksiyonunu yargısal erkle yerine getirmesi bu konudaki en büyük kolaylıktı. Çünkü yaptırımı olmayan bir denetim, sonuç vermeyen bir denetim; denetim sayılamazdı. Öte yandan Sayıştay'ın denetim alanı çok genişti. Ve KİT'lerin denetim kapsamına girmesiyle daha da genişlemeliydi. Böylelikle büyük bir veri bankası olabilecek Sayıştay'ın Bilgi İşlem Merkezi'ni de kullanarak konulara genelinde bakması olanaklı idi. Bunun için Sayıştay denetimini yasal-demokratik-etken denetim şeklinde biçimlendirmek gerekirdi.

Yasal denetim; yasalardan ve yargı kararlarından kaçışı engellememeli, demokratik denetim; ekonomik değerlendirmeleri kapsamalı, ekonomi bütün olarak incelenmeli, makro konularda halk bilgilendirilmeli ve sorunlarına sahip çıkması sağlanmalı, etken denetimle de gerektiğinde sadece ufak memurlar olan sayman ve tahakkuk memurlarının değil, karar alma ve karar verme durumunda olanların idari, mali ve cezai sorumluluğuna gidilebilmeli ve böylece çağdaş ve adil bir sorumluluk anlayışına ulaşılmalıydı.

Bu anlayışla yola çıktık. Çalışmalarımız, tüm eylemlerimiz ve de eksikliklerimiz bu anlayış ışığında değerlendirilmelidir.

Genel Kurulunuzda dile getirilen diğer sorunları ve bu konulardaki yargılarınızı açıklayabilir misiniz?

Bunları izninizle başlıklar halinde sıralayayım:

* Ülkemizin içinde bulunduğu çok ağır ekonomik ve politik bunalımdan çıkabilmesi için dışa bağımlılık zinciri kırılmalı, tekellerin gücü sınırlandırılmalıdır.

* Ekonomimiz IMF ve AET'nin baskısından kurtarılmalı, öz kaynaklarımız dışa bağımlı sermayenin sömürüsünden arındırılmalıdır.

* Kalkınma planlarının ve bütçelerin hazırlanmasında, uygulanmasında ve denetiminde kitleler söz ve karar sahibi olmalıdır. Toplumun kendi yazgısını kendisinin çizmesi en doğal hakkıdır. Sendikalar ve diğer demokratik örgütler bu hakkın elde edilmesi için yoğun çaba harcamalıdır.

* Ekonomik bağımsızlığın sağlanması ve korunmasında etkin ve demokratik denetimin önemli işlevi vardır. Bunun için ekonominin bir bütün olarak denetlenmesi gerekir. Kamunun gelir, gider ve mallarının toplumsal çıkarlar doğrultusunda denetimi sağlanmalıdır. Etkin ve demokratik denetimin gerçekleşmesinde Sayıştay'a, basına, üniversitelere ve sendikalara önemli görevler düşmektedir.

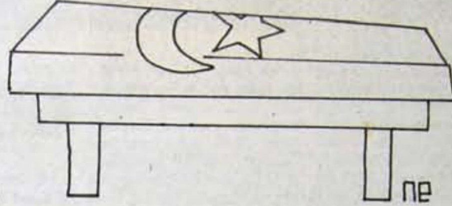
* Yargısal denetim sosyal hukuk devletinin ve demokrasinin doğal sonucu, vazgeçilmez ilkesidir. Yargısal denetimden kaçış önlenmelidir. KİT'lerin denetimi Sayıştay'a verilmelidir. Ekonomik denetim ve yargı Sayıştay'da toplanmalıdır.

* Anarşi gerekçe gösterilerek getirilmek istenen yasa tasarıları özgürlükleri kısıtlayıcı, anti-demokratik ve Anayasaya aykırıdır. Bunların yasalaşmasını önleme uğraşı demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır.

* Vergi yasaları ücretliler yararına değiştirilmeli, çalışanlar devletin vergi kaynağı olmaktan kurtarılmalıdır.

* Yargı organları meslek mensuplarının, yargı ve savcıların uzun süredir komisyonlarda bekleyen Ek Göstergeleri ve Ödenekleri Artırma Tasarısı biran önce yasalaşmalıdır. Yargıç güvencesi ekonomik güvence ile donatılmalıdır.

YILGINLIĞA GEÇİT VERİLMEYECEK

ZEKİ KILIÇ

10 Aralık 1978 Pazar günü faşistlerce katledilen sosyalist bilim adamı Necdet Bulut için güçlü bir kitlesel gösteri düzenlendi. Gösteri, örgütlülüğü ile, kitleselliği ile ve katılanların kararlılığı ile antifaşist mücadele açısından anlamlı ve önemli bir adım oldu.

Faşist örgütler, her geçen gün artan bir şekilde ilericileri, demokratları ve sosyalistleri katlediyorlar; böylece kitlelerin, demokrat ve ilerici güçlerin saflarında yılgınlık yaratmaya çalışıyorlar. Sosyal demokrat CHP'nin, faşist tehlike karşısındaki tarihsel yanılgıları ülkemizde tekrarlayan tutumu ve küçük burjuva maceracı eğilimlerin neden olduğu olumsuzluklara rağmen, Türkiye İşçi Partisi, tasarlanan ve yer yer uygulanmasına geçilen hesapları bozmaya devam ediyor.

Örgütlü mücadelenin önemi ve gerekliliği, gün gün daha açıkça kavranılıyor. Burjuvazinin çok çeşitli yöntemleri kullanarak oluşturmaya çalıştığı kargaşa ve ideolojik bulanıklık koşulları içinde zaman zaman görülen yanılgıların, tereddütlerin, geride kalmaların hiç de yılgınlık demek olmadığı ortaya çıkıyor.

İşçi ve emekçi sınıfların, ilerici kitle örgütlerinin, diğer demokratik kitle örgütlerinin ve ilerici, demokrat, yurtsever ve sosyalist öğretim üyelerinin, yazarların, gazetecilerin, aydınların örgütlülüğe ve örgütlü mücadeleye susamışlıkları; bu doğrultudaki kararlılıkları dost düşman herkese kendisini kabul ettiriyor. İlerici öğretim üyesi Prof. Dr. Tosun Terzioğlu'nun faşist tehlikeye "çanlar hepimiz için çalıyor" diyerek karşı çıkan özlü deyişi, yılgınlığa geçit verilmeyeceğinin en iyi cevabı oluyor.

Tek tek kişilerin, kitle örgütlerinin faşist tehlike karşısında gösterdikleri direnç ve kararlılık çok önemlidir. Ama tek başına bununla yetinilemez. Ancak işçi sınıfı bilimsel sosyalist partisinin iskeleti ve harcı olduğu örgütlülük düzeyi ve örgütlü mücadelesi ile faşizme karşı çıkılabilir ve faşist tehlike etkisizleştirilebilir. Tek ve temel güvence budur. Örgütlülüğe ve örgütlü mücadeleye duyulan gereksinim arttıkça ve yaygınlaştıkça, kararlılık ve direnç buna bağlı olarak daha da etkinleşecektir.

1970 öncesi, özellikle 1968 öncesi Türkiye'de, faşist ve gerici güçler cepheden saldırıyordu.
Kitlesel ve örgütlü eylem ve gösterilerin karşısına doğrudan çıkılarak bunun engellenemeyeceği, hızının azaltılamayacağı görüldü. Faşist güçler, ilerici, demokrat güçlerden bir bölümünü arzuladığı alanda ve arzuladığı yöntemlerle mücadele etmeye zorladı. Burjuvazinin arzuladığı alanda mücadele etmeye razı olan bir kısım küçük burjuva maceracı eğilimler, sadece kendi taraftarlarına zarar vermekle kalmadı; aynı zamanda, diğer ilerici ve demokrat çevrelerin ve kuruluşların önemlice yaralar almasına yol açtı. Bugün, bu tür eğilimlerin neden olduğu tahribatlar giderek azalmakla birlikte, yine de birçok olumsuzluğun meydana gelmesine neden olmakta ve örgütlü birleşik güç olma doğrultusundaki gelişmenin önüne engel olarak dikilmektedir.

Tandoğan Alanında toplanan binlerce ilericiye, demokrata ve sosyaliste hitabeden Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran'ın konuşması, ortaya çıkarılan amigolarının çabalarıyla kesilmeye çalışıldı. Alanda bulundurdukları taraftarlarının bile tümünün katılmadığı, cılız ve etkisiz sloganlar, gösterinin niteliğini gölgelemeye elbette yetmedi. Boran'ın yaptığı konuşmayı aksatmak amacıyla söyletmeye çabaladıkları slogan ise, "Devrim için savaşmayanlara sosyalist denmez" idi. Belirli düşmanlıklar ve bu düşmanlıkları sürekli olarak körükleyen bir anlayış etrafında toplanabilen, Jim Jones tarikatını andıran bu kümelenmeler, gelişen işçi sınıfımızın bilimsel sosyalist hareketi karşısında, örgütlü mücadele gerekliliğine inanan ilerici, demokrat kişi ve kuruluşların elbirliği ile olumsuzlukları giderme yolundaki kararlılıkları karşısında aşılacak ve önemsizleşeceklerdir. Bu alanda, büyük mesafeler katedildi, katedilecektir. Ancak, yine de bütün çocuksu davranışların olabilecek en kısa sürede aşılması için iki noktanın altını çizmekte yarar vardır.

Burjuvazi, kapitalist dünyanın bütün ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde de üniversite gençliğini işçi sınıfı bilimsel sosyalist partilerine karşı kör bir düşmanlıkla şartlamaktadır. Bu kör düşmanlık, onların tıpkı henüz düşünmeye ve dünyayı kavramaya başlayan çocukların, çoğu zaman kendilerinden daha güçlü olanları hedef seçerek kaldıramayacakları büyüklükte taşları fırlatmaya çalışması gibi bir tutum içerisine girmelerine neden olmaktadır. Bu tür eğilimlerin taraftarlarına, işçi sınıfı hareketinin hoşgörü ile ve iyi niyetle yaklaşması, doğrudan burjuvazinin bağlantıları içinde olmayanların giderek iyileşeceğine ve olgunlaşacağına olan inançta yatmaktadır. Ama bu, burjuvazinin dayattığı ideolojiye hoşgörü ile yaklaşmak anlamında değildir ve böyle de yapılmamaktadır.

"Devrim için savaşmayana sosyalist denmez" diyerek işi boğuntuya vurmaya gayret edenler bilmeyebilirler. Ancak, işçi sınıfı mücadele tarihi, burjuvaziye karşı verilen savaşın evrensel yasalarına katkıda bulunan sayısız savaş örnekleriyle doludur.

Fakat işçi sınıfı bilimsel sosyalist hareketi, hiç bir durumda ve koşulda, savaşmayı kumar oynamakla karıştırmamıştır. Savaş, savaşı yürütenlerin örgütlülüğü ile
evrensel yasalarıyla varolan bir mücadele biçimidir.

Örgütlü olma gerekliliğine inancı zayıflatan, mücadele biçimlerinden yalnızca birini tek biçim sayıp, her koşulda bunu veri alanların oynadıkları kumarın sonuçları, 12 Mart'ta görüldü, bugün de görülüyor. Kontrol edilip etkisizleştirilmediği takdirde, ideolojik açmazları yüzlerine çarptırılmadığı sürece, bu tür örnekler daha çok görülecektir.

Diğer bir nokta ise, iş ve güçbirliği yapabilmenin zeminini ve koşullarını oluşturabilmek için bir araya gelen örgüt temsilcilerinin tartıştıkları, savundukları ve onayladıkları kararları gerçekten yürütebilecek, taraftarlarına bunu kabul ettirebilecek etkinlikte olmaları gerekir. Ortak toplantılarda bulunup, alınmış olan kararlara evet dedikten sonra, en hafif deyimle bu doğrultuda bir çalışmaya girmeyenlerden, hep birlikte hesap sorulmalıdır. Kim temsil edebiliyorsa, alınan kararların oluşumuna onun katılması zorunludur.

Belirtilen bu iki noktaya dikkat edildiğinde ve bu doğrultuda kararlı ve ısrarlı bir çaba gösterildiğinde belirleyici olmamakla, giderek etkinliğini yitirmekle beraber, görülebilen olumsuzluklar aşılabilir, faşizme karşı ortak iş ve güçbirliği yapabilmenin koşulları daha kısa sürede ve daha kolayca elde edilebilir.

Faşizme karşı verilecek ortak mücadeleyi kolaylaştıran adımları perçinleyerek mevzi haline getirmek, bunları gözbebeğimiz gibi korumak kadar, olumsuzlukları törpülemek, giderek ortadan kaldırmak da hem çok ivedi, hem de çok zorunludur.

Daha sonra

AP darbe çağrılarında da MHP' ye omuz veriyor

AP'nin son genel kurulu, bu parti yönetiminin MHP ile işbirliğinin daha da sıkılaşması yönünde bir gelişme olarak değerlendirilmişti. AP kongresinde parti programında yapılan değişiklikler bu gelişmenin belirtilerinden biriydi. AP'nin seçim sisteminde yapılmasını önerdiği değişiklikler de, hem MHP'yi kendi içinde bütünleştirmek, hem de faşist partiyle seçim işbirliği olanaklarını genişletmek amacını taşıyordu.

Bazı çevreler, AP ile MHP arasındaki işbirliğinin, ne kadar gelişse de, örneğin bir darbe hazırlığında birleşme noktasına kadar ilerleyemeyeceği kanısındadırlar. MHP'nin ordu müdahalesi için açıktan açığa çıkardığı davetiyelere AP'nin doğrudan destek göstermemesi de, bu türlü yorumlar için bir gerekçe yapılıyordu.

Ancak geçtiğimiz hafta yapılan AP Millet Meclisi grubu, bu tür değerlendirmelerin yanlışlığını ortaya koydu. AP grup toplantısı basına açık olarak yapıldı. Bu, AP yönetiminin ya da Demirel'in doğrudan doğruya kamuoyu önünde açıklayamadığı görüşlerini, bir grup toplantısında birkaç milletvekilinin ağzından sergileme amacını güdüyordu. Bir önceki grup toplantısında Oğuz Aygün AP yönetiminden, "hükümet düşürülemiyorsa desteklenmelidir" gibi bir talepte bulunmuştu. Bu istemin yarattığı imajın silinmesi için de AP grubundaki güdümlü görüşmelerin basına açık olarak yapılması yolu seçildi.

AP grubunda Demirel'in sözcülüğünü, değişmez mutemetlerinden İhsan Ataöv yaptı. Ataöv'ün sözlerinin, Başbuğ'un darbe çağrılarından farkı hemen hemen yoktu. Ataöv şöyle diyordu "Demirel hükümetine muhtıra verenler şimdi ne yapıyorlar?" Ataöv şöyle devam ediyordu: "Bir doçent öldü diye hükümete muhtıra veren bir Cumhurbaşkanı şimdi oluk oluk kanlar karşısında ne yapıyor, neden sesini çıkarmıyor?"

AP'nin, MHP'nin darbe çağrılarına da açıktan açığa omuz vermesi, AP'nin de iktidar stratejisini faşist terörün tırmandırılmasına bağladığını, faşist terör odaklarına kanat gerdiğini göstermektedir. Buna rağmen Türkiye'de faşizme kapıların "kilitli" olduğunu öne sürerek emekçi halk kitlelerini oyalamaya çalışan, böylece faşist darbe heveslilerine de kapıları ardına kadar açmış olmaktadır.

Büyük burjuvazinin hizmetinde

BASKI REJİMİ YOLUNDA

Başbakan Ecevit'in geçtiğimiz hafta yine en başta ekonomik destek sağlamak amacıyla İskandinav ülkelerine başlattığı gezisi, ülkede politik gündemin başındaki maddeleri değiştirmedi. Hükümetin antidemokratik yasa girişimlerini parlamentoya ve kamuoyuna empoze etme çabaları sürdürüldü. Dördüncü Plan'ın kesinleşerek yürürlüğe girmesi, hükümetin ekonomik politikasıyla ilgili başlıca konuları yine gündemde tuttu. Faşist terör odaklarına karşı izlenen uzlaşmacı tutum meyvelerini vermeye devam etti.

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran, 2 Aralık günü yapılan TİP İstanbul İl Kongresinde, hükümetin yasa tasarısı hazırlıklarına değinirken, bunların "iyice baskıcı bir rejim gerçekleştirme niyet ve girişimlerini su yüzüne çıkardığını" belirtiyordu. Boran, Ecevit'in hazırlanan yasa tasarılarına karşı çıkılmasını "terörizmin sorumlusu olmak ya da onu desteklemekle" özdeşleştirmesinin de, "tasarıyı olduğu gibi kabul etmekten başka seçenek bırakmamayı" amaçladığını vurguluyordu. Boran şöyle diyordu:

"Tasarıya Türkiye İşçi Partisi kesinlikle karşı çıkmıştır. Barolar Birliği de karşı çıkanlar arasındadır. Başbakan, Partimizin ve Barolar Birliği'nin 'terörizmin sorumlusu ve destekçisi' olduklarını söyleyebilir mi? Terörizme karşı olmak ayrı şeydir, terörizmi bahane edip zaten kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırmaya daha da kısıtlamaya kalkmak apayrı şeydir."

YASALAR YETERLİ Mİ?

Hükümet, yasa tasarılarına karşı çıkılmasını mahkum etmek için başlattığı kampanya sırasında, yasal demokratik kuruluşları da doğrudan hedef alan bir tutum içine girmişti. Bu tutum, özellikle DİSK'le birlikte tasarıya karşı ortak tavır alan kuruluşlar karşısında kendisini göstermişti. Başbakan bu kuruluşları "şiddet eylemlerine, hem de büyük ölçüde karışmakla" suçlamış, ancak hiçbir somut kanıt ya da belirti göstermemişti. Demokratik kuruluşlara karşı böylesine sorumsuz bir tutum takınan Başbakan, aynı zamanda, artık yasaların Türkiye'de güvenliği sağlamaya yetmediğini öne sürecek kadar MC partilerinin çizgisinde yerini almıştı. TİP Genel Başkanı Boran, partisinin İstanbul İl Kongresindeki konuşmasında bu konuya da şöyle değiniyordu:

"Başbakan'ın, Türkiye'nin bugünkü noktaya gelmesini önlemeye yeterli bulduğu yasaların bugün olup bitenleri önlemeye yetmediğini söylemesi de bir tutarsızlıktır. Ayrıca, önerilen yasa değişiklikleriyle, önlenmek istenen eylemler arasında bir bağlantının nasıl görülebildiğini anlamak da güç, hatta olanaksızdır. Başbakan'ın örnek olarak verdiği 'ortaokul çocuklarının birbirlerini vurmaları, vapur kaçırmaları' olaylarının dernekler yasasında öngörülen değişikliklerle ne ilgisi var? Bu eylemler dernekler yasası müsait olduğu veya bir boşluğu içerdiği için yapılmıyor ki, yasa değiştirilerek önlensin."

TİP Genel Başkanı, yasa tasarılarında bazı durumlarda yüksek yargı organına başvurma hakkının öngörülmesi gibi hükümlerin de "atı alan Üsküdar'ı geçtikten sonra özgürlükçü demokrasiye özen gösterme açısından bir ağırlık taşımadığını" belirtiyordu.

Hükümetin "anarşiye karşı" diye nitelenen yasa tasarısı hazırlıklarının yanında, anti-demokratik, baskıcı eğilimlerini yine açığa vuran üniversiteler yasa tasarısı üzerindeki tartışmalar da güncelliğini koruyor. Yüksek okulların öğretim üyesi, asistan ve öğrenci düzeyindeki temsilcileri çeşitli açıklamalarıyla bu yasa tasarısının anti-demokratik niteliğini dile getiriyorlar.

SİVİL SIKIYÖNETİM HAZIRLIĞI

Ecevit hükümetinin toplumsal yaşamın bütün alanlarında demokratik hak ve özgürlükler üzerindeki mevcut kısıtlamalara yenilerini eklemeye yönelik bu girişimleri, gerçekte ekonomik alanda izlediği politikayla sıkı bir uyum içindeydi. TİP Genel Başkanı bu ilişkiyi şu sözlerle ifade ediyordu: "Hükümetin anti-demokratik eğilim ve tutumu büyük sermaye ve onun ardındaki emperyalist odaklar karşısında gerileme ve ödünler politikasının yasal demokratik hak ve özgürlükler alanındaki acı meyvelerinden başka birşey değildir." Boran, hükümetin bir yıla yaklaşan icraatından sonra gelinen noktayı şöyle belirliyordu:

"Her zaman vurguladığımız gibi, gittikçe daha büyük boyutlarda tekelleşen büyük burjuvazi ekonomik ve politik egemenliğini sürdürebilmek, ele geçirdiği artık değeri büyütebilmek, bu amaçlarla devlet aygıtını ve gücünü daha sıkı kontrolüne alabilmek için, zaten göreli olan demokratik hak ve özgürlükleri daha da kısıtlamak, elinden gelirse yoketmek peşindedir. Politik bilinci, direnci, dövüşkenliği yükselen kitleleri; demokratik, ilerici, sol güçleri ve özellikle, bunların başını çeken işçi sınıfını baskı altına almadan kitleleri yoksullaştıran bu sömürücü, adaletsiz düzeni sürdürmeye olanak bulamamaktadır.

"İçinde bulunulan ağır ve gittikçe ağırlaşan koşullarda daha da güçlenmesi olası kitlesel tepkileri önleyebilmek için baskı ve sindirme yöntemleri geliştirmek istenmektedir. Askeri bir cuntaya, tam boy açık faşizme gidilemeyecekse, en azından, ilan edilmemiş bir sivil sıkıyönetim koşullarını oluşturmak! Amaç, bu. Böylece, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kitleler, demokratik, ilerici, sol güçler bir yandan yasa dışı kanlı terörle, öte yandan da yasal terörle bastırılacaklar, sindirilecekler, hareketsiz kılınacaklar. Ve büyük sermaye, işortağı emperyalizmle birlikte, saltanatını sürdürecek! Ama evdeki hesabın çarşıya uymadığını görecekler. Bunu göstermek, işçi sınıfının politik ve ekonomik hareketinin, tüm demokratik, ilerici, sol güçlerin görevidir. Biz bu görevin bilincindeyiz.

BAĞIMLILIĞI ÖNGÖREN BİR PLAN

Hükümetin büyük burjuvaziye ödün verme politikası, geçtiğimiz hafta kesinleşen Dördüncü Plan'la bir kere daha simgelendi. Plan metni üzerinde meclislerde yapılan değişikliklikler, tasarının büyük sermayenin çıkarlarına daha da yakınlaştırılmasıyla sonuçlanmıştı. Plan'da öngörülen yüzde 8'lik büyüme hızının gerçekleştirilmesi de, hükümetin "Batı'dan kopmamak" diye nitelediği "emperyalizme bağımlılıkta direnme" politikası dikkate alındığında, hemen bütünüyle olanaksızdı. TİP Genel Başkanı Boran, bu konudaki görüşlerini şöyle dile getiriyordu:

"Büyüme hızının yüksek düzeye çıkabilmesi için sanayiin yapısının köklü biçimde değişmesi, ağırlığın tüketim sanayiinden ağır sanayie, ara ve yatırım malları sanayiine kayması ve bu kayma ile bu sektörün, sanayileşmesinin ve genellikle kalkınmanın, belirleyici sektörü planlarda da öngörülmüş, ama gerçekleştirilememişti. Bu planda da gerçekleştirilemeyecektir. Çünkü böyle bir yapısal değişiklik, ağır sanayiin gelişmeyi belirleyici ağırlık kazanması Türkiye gibi ekonomisi emperyalizme bağımlı, geri kapitalist bir ülkede özel sektör eliyle gerçekleştirilemez. Ağır sanayiin - yani makina ve motor sanayiinin de - devlet eliyle kurulması ve işletilmesi vaz geçilmez koşuldur. 'Kamu eliyle" mi, 'kamu öncülüğünde' mi tartışma ve çekişmesinin ve sonunda benimsenen seçeneğin önemi bu noktada toplanmaktadır.

Kamu kesiminin planın uygulanmasında "öncülük" ve "etkinlik" işlevlerinin gerçekleştirilebilmesi, tasarrufların yanında, kamu gelirlerinin de hızla artırılmasını gerekli kılıyordu. Oysa hükümetçe hazırlanan vergi yasa tasarısı, kamu gelirlerinin artırılmasını gerekli kılıyordu. Oysa hükümetçe hazırlanan vergi yasa tasarısı, kamu gelirleriinin artırılmasını sağlayacak bir vergi reformunu öngörmekten uzaktı. Bu durumda özel kesimin ağırlığının sürmesi kaçınılmaz olacaktı. Boran, bu durumun kaçınılmaz sonucunu da şöyle belirliyordu:

"Kamu kesiminin ağırlıkta ve gelişmeyi belirleyici rolde olmadığı koşullarda öngörülen yüksek büyüme hızı gerçekleşemez. Büyüme hızında ve tasarruf oranında olduğu gibi dışsatımlardaki artışlar gerçekçi sayılamıyacak kadar yüksek tutulmuştur. Bu dönemde de Plan'ın öngörüleri ve hedefleri kağıt üzerinde kalacak, emperyalizme bağımlı geri bir kapitalizmin kargaşası içinde ekonomi, sahip olduğu kendi dinamizmi ile kendi yönünde de gelişebildiği kadar gelişecektir. Bu kez de planlı bir ekonominin düzenliliğini değil, bağımlı ve geri Türkiye kapitalizminin düzensizliğini, gittikçe derinleşen bunalımını yaşayacağız."

"Dördüncü Beş Yıllık Plan, Türkiye ekonomisinin emperyalist-kapitalist dünyaya bağımlılığını sürdüren, hatta artıran bir nitelik taşımaktadır. Türkiye'ye yabancı sermaye girişlerini artırmayı öngörmesi; dışsatıma, özellikle Batı'ya yönelik bir sanayileşme stratejisini benimsemesi; AET ile olan Ankara anlaşmasını feshedip o ülkelerle yeni esaslar üzerinden ilişkileri düzenlemek yerine, ilişkilerin geçici olarak dondurulmasını seçmesi, bu niteliğinin belirtileridir. Sosyalist dünya ve bölgedeki diğer ülkelerle geliştirilmeye çalışılan ilişkiler yeni bir yönelişin seçildiğinin göstergesi değildir."

Emekçi halktan yana bir politika izleme iddialarıyla kurulan CHP hükümetinin bugün geldiği nokta, büyük burjuvazinin hizmetinde bir baskı rejiminin gerçekleştirilmesi yoluna girilmesidir. Ancak bu yolun gidişi sanıldığı gibi pürüzsüz değildir. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kitleler, ilerici, demokrat güçler bu yolun önünde örgütlü birleşik güçlerinin barikatlarını yükseltmektedirler. Bunu önlemek kimsenin harcı olmayacaktır.

MHP BÜYÜK

MHP, Ecevit hükümetinin kuruluşundan bu yana sürekli olarak iki yönlü bir propaganda izledi. Bunlardan birincisi, geniş emekçi kitlelere yönelik olanıydı. MHP, emekçi kitlelerde doğacak umutsuzluk eğilimlerinden kendisine kitle tabanı yaratmak üzere yararlanabilmek için, hükümetin girişimleriyle emekçi halkın çıkarları arasındaki karşıtlığı vurguluyordu.

MHP propagandasının ikinci yönü ise, büyük burjuvaziye, tekelci büyük sermaye çevrelerine yönelikti. MHP, bir yandan emekçi halktan yana gözükmeye çalışırken, diğer yandan da bugünkü hükümeti tekelci sermaye için en büyük tehlike gibi göstermeye çalışıyordu. Faşist parti böylece, kendisinin tekelci büyük sermayenin çıkarları için vazgeçilmezliğini kanıtlama, faşist terörün tırmandırılmasına büyük sermayenin desteğini daha sağlam güvencelere bağlama peşindeydi.

KAPİTALİZMİN ÖLÜMCÜL KABUSU

MHP propagandasının bu ikinci yönü son zamanlarda belirgin biçimde ön plana çıktı. MHP sözcüleri, Ecevit hü-

Faşist cinayetler açık artırmaya çıkarıldı

ECEVİT HÜKÜMETİ FAŞİST TERÖR ODAKLARINA SÜRESİZ AF ÇIKARAN TUTUMU SÜRDÜRE DURSUN, MHP VE YAN KURULUŞLARI, BÜYÜK SERMAYEDEN ALDIKLARI DESTEĞİ HER GEÇEN GÜN ARTTIRARAK, İKTİDARA YÖNELİK STRATEJİSİNİ UYGULAMAYI SÜRDÜRÜYOR. MHP, BÜYÜK SERMAYEDEN BEKLEDİĞİ "VUR EMRİNİ" MÜMKÜN OLDUĞU KADAR EN KISA SÜREDE ÇIKARTABİLMEK İÇİN, KENDİSİNİ KAPİTALİZMİN EN SADIK SAVUNUCUSU OLARAK İLAN ETMEKTEN ÇEKİNMİYOR.

MHP'NİN BÜYÜK SERMAYEDEN BEKLEDİĞİ "VUR EMRİNİ" ALMAK İÇİN ÇIKARDIĞI DİLEKÇELER, TEKELLERİN EN YETKİLİ SÖZCÜLERİ TARAFINDAN DA CEVAPSIZ BIRAKILMIYOR. TÜRKİYE'NİN EN BÜYÜK TEKELCİLERİNDEN SABANCI'NIN CUMA GÜNÜ BİR EGE GAZETESİNDE YAYINLANAN DEMECİNDE, "NE BUGÜNKÜ NE DE YARINKİ HÜKÜMETLERİN" SORUNLARI ÇÖZÜMÜYECEĞİNİ İLAN ETMESİ, FAŞİST DARBE HEVESLİLERİNE YAKILAN BİR YEŞİL IŞIK ANLAMINA GELİYOR.

MHP DOSYASI

8 Aralık: Antalya TSİP Merkez İlçe Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Çelik'i işyerinde ağır yaralayan kişilerin BÜD üyesi Emin Kurttepe ve İmam Hatip Lisesi öğrencileri Bayram Ali Keleş, Tahir Keleş, Osman Nalbant ve Ahmet Arslan oldukları belirlenerek yakalandılar.

9 Aralık: İzmir Valisi, Emniyet Müdürlüğü kapısının önüne siyah çelenk bırakan POL-BİR üyesi iki kişinin kimliklerinin saptandığını ve haklarında soruşturma açıldığını bildirdi.

10 Aralık: Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Dekanı'nın odasına patlayıcı madde atılması üzerine bir açıklama yayınlayan Cerrahpaşa-Der, fakülteye yapılan saldırıların Bayburt Yurdu'ndan ve Haseki ÜGD'den kaynaklandığını belirtti.

Kayseri'de SSK Hastanesi ile bir mensucat fabrikasında çalışan iki işçiye, ÜGD'ye ait kitaplıktan ateş edildiği açıklandı.

MHP Ankara Altındağ ilçe gençlik kolları başkanı Ahmet Türkavcı'nın evinde yapılan aramada bir adet 7.65 mm çapında tabanca ile mermiler bulundu. Ahmet Türkavcı'nın evinde bile tabanca ile dolaştığı açıklandı.

Faşistler tarafından vurulan TSİP Antalya Merkez İlçe yöneticisi Mehmet Çelik tedavi edildiği hastanede öldü. TSİP Genel Başkanı Ahmet Kaçmaz, Çelik'in faşistler tarafından katledildiğini belirtti.

11 Aralık: TSİP Antalya Merkez İlçe Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Çelik'i öldüren faşist Emin Kumtepe suçunu itiraf etti. Yapılan açıklamada, sanığın BÜD Başkanı Davut Gündoğan'dan aldığı Astra marka tabanca ile Mehmet Çelik'i vurduğu ve karşılığında para aldığını söylediği belirtildi.

Adana'da Eğitim Enstitüsü öğrencilerine silahlı ve bombalı saldırının sanığı olan ve hakkında açılan iki davadan tutuklu bulunan bir faşistin, yanlışlıkla cezaevinden salıverildiği açıklandı.

Bayrampaşa Cezaevi'nden 2 Kasım günü kaçan faşistlerden Vedat Kasımlar Malatya'da yakalandı.

13 Aralık: Kayseri'de bir süre önce slogan atarak yaptıkları yürüyüş sırasında silahlı saldırı yaparak iki kişiyi yaralayan Musa Sayan ve Hidayet Can, ÜGD kitaplığında ele geçirildi.

14 Aralık: Ankara'da Mamak Aşıklar mahallesinde yol yapan halka ateş eden 4 ÜGD'li mahkeme tarafından tutuklandı.

Ülkemizde MHP ve "ülkücü" yan kuruluşlarının hergün yeni bir cinayeti ortaya çıkarken, geçen hafta Antalya'da TSİP Merkez İlçe Yönetim Kurulu üyesi Mehmet Çelik'i öldüren katil, bu cinayet için Antalya Büyük Ülkü Derneği 2. Başkanından 20 bin lira para aldığını itiraf etti.

Faşizmin hergün birçok cana kıydığı ortamda, faşistlerin cinayetleri işlemeleri için kiralık katil kullandıklarının ortaya çıkması, ilerici-demokrat ve sosyalistlere yönelik faşist saldırıların ne gibi boyutlar aldığını göstermesi bakımından ilginçti.

Faşistlerin "militanlarına" saldırılar için para verdikleri herkes tarafından biliniyordu. Şimdiye dek adam öldürme, silahlı-bombalı saldırıların sanığı olarak yakalanan birçok faşist, bu saldırıları yapmak için MHP'li ya da "ülkücü" yöneticilerden para aldıklarını açıklamışlardı. Ancak bu paraların miktarları genellikle 500 lirayı geçmiyordu. Yani faşistler sadece "boğaz tokluğuna" cinayet işliyorlardı. Antalya'daki son cinayet olayı, artık "adam öldürme ücretinin" pahalılaştığını gösteriyor.

Antalya'da Mehmet Çelik'in öldürülmesi olayından sonra cinayet sanığı Emin Kumtepe verdiği ifadede cinayet için Antalya Büyük Ülkü Derneği 2. Başkanı Davut Gündoğan'dan Astra marka bir tabanca ile para aldığını açıkladı. Sanığın açıklamasına göre cinayet için 20 bin liraya anlaşma yapılmış ve bunun 3 bin liralık bir kısmı "peşin" ödenmişti. Sanık ayrıca, polisin bir arkadaşının evinde ele geçirdiği 4 dinamit lokumu ile 4 dinamit kapsülünün Antalya Ülkücü Gençlik Derneği Başkanı Ramazan Aksu ile Büyük Ülkü Derneği 2. Başkanı Davut Gündoğan'dan alındığını ve bunları "sol görüşlü" kişilerin evlerine ve otolarına atmak için kendilerine talimat verdiğini bildirdi.

FAŞİSTLER SUÇU BİRBİRİNİN ÜSTÜNE ATIYOR

Cinayet sanığının ifadesi üzerine polis Büyük Ülkü Derneği 2. Başkanı Davut Gündoğan'ın ifadesine başvurdu. Bu faşist ise itirafında olayda kullanılan tabancayı Ülkücü Gençlik Derneği Başkanından alarak sanığa verdiğini bildirdi. BÜD 2. Başkanının ifadesine göre bu tabanca Ülkücü Gençlik Derneğine aitti ve "lüzumu halinde" kullanılıyordu. Gündoğan dinamitlerle kapsüllerin de ÜGD Başkanı ile bir arkadaşı tarafından derneğin başkanlık odasında sanığa teslim edildiğini söyledi. ÜGD Antalya Şube Başkanı ise "iftiraya uğradığını" iddia etti. Sonuç olarak aralarında BÜD 2. Başkanı, Antalya Ülkücü Gençlik Derneği Başkanı'nın da bulunduğu 8 kişi tutuklandılar.

Yurdumuzda gittikçe tırmanan faşist terör odakları, artık kendi mensuplarının ifadeleriyle bir bir ortaya çıkmıştır. Bu faşist cinayet şebekelerinin kiralık katiller kullandıkları da -yine kendi ifadeleriyle- biliniyor. Bu arada yine aynı cinayet şebekeleri tarafından kan dökülmeye devam ediliyor; ilericiler, demokratlar, yurtseverler, sosyalistler katlediliyor.

SERMAYEDEN VUR EMRİ BEKLİYOR

kümetinin ekonomik politikasına karşı çıkarken, bu politikaya karşı en büyük sermaye çevrelerinde bir panik havasını körüklemeye özel bir ağırlık vermeye başladılar. MHP'nin resmi açıklamalarında ve yayın organlarında, tekelci burjuvaziye Ecevit hükümetini bir an önce alaşağı etmesi için çıkarılan en açık davetiyeler kendisini gösterdi.

MHP'nin, tekelci büyük sermaye arasında Ecevit hükümetine karşı bir seferberlik yaratmaya yönelik propagandası, özellikle Dördüncü Plan'la ilgili tartışmalar sırasında hızlandı. MHP, Plan tartışmalarını, Ecevit hükümetini Türkiye kapitalizmi için ölümcül bir kabus gibi göstermenin aracı olarak kullanma yolunu seçti. Dördüncü Plan'ın MHP sözcüleri tarafından bir "sosyalizme geçiş planı" olarak ilan edilmesinin arkasında bu çaba yatıyordu.

TEKELCİ SERMAYENİN ARLANMAZ AVUKATI

MHP'nin, arkasındaki tekelci sermaye desteğini pekiştirmek ve onun "iktidardaki vurucu gücü" işlevini yakınlaştırmak için, kapitalizmin en arlanmaz avukatı kimliğini açığa vurmasının örnekleri geçtiğimiz hafta görüldü. MHP Genel Başkan Yardımcısı Agah Oktay Güner, Tercüman'ın kendisine sereserpe açtığı sütunlarda, büyük sermaye için tehlike çanlarını çalmak için akla gelmedik demagoji yöntemlerini sergiledi. Radyo ve televizyona verilen demeçlerde Ecevit hükümetini "dar gelirlilerin karabasanı" ilan eden MHP'nin demagogu, tekelci basının en gerici organında ise, "kredi ve iptidai madde sıkıntısı içinde kıvranan teşebbüslerin", "bütün dallarında devletin tahakkümü altına girmek üzere olan sanayinin", "bütünüyle kapıkulu yapılmak istenen hür teşebbüsün", "kooperatiflerin ırgatı yapılan hür tarım çiftçisinin" adına gözyaşları dökmeye başladı.

MHP'nin, tekelci sermayeden beklediği "vur emrini" en kısa sürede çıkartabilmek için başvurduğu yöntemlerden biri de, DPT, Merkez Bankası, Maliye Bakanlığı gibi kurumları "marksist kadroların işgali altında" ilan etmekti. MHP'nin Goebbels adaylarından Agah Oktay, vergi tasarılarına da, MHP sözcülerinin başında hergün boy gösteren demeçlerinin tam karşıtı bir mantıkla karşı çıkmaya çalışıyordu. Güner'e göre, bu vergi tasarıları yasalaşırsa, "ekonominin bütününü kontrol eder hale gelecek olan kamu kuruluşları, kendisinden aldığı mallarla yaşayan sanayi kesimine hayat hakkı tanımayacaktı!"

"VUR EMRİ"

MHP propagandası, Türkiye kapitalizmini uçurumun eşiğinde göstermeye çalışırken, hiç kuşkusuz sadece tekelci sermayenin çıkarlarıyla kendisini sınırlamıyordu. Kendisine yaygın bir taban sağlayacağını umduğu esnaf ve zanaatkarlara da seslenmeye çalışıyordu. Bunun için onları da büyük sermayeyle birlikte aynı tehlikenin kucağında göstermek için dil döküyordu.

MHP'nin faşist propaganda ve demagojisinin bugün geldiği nokta, faşist terörün tırmandırıldığı aşamadan iktidara doğru sıçrayabilmek için gerekli işaretin beklendiğini gösteriyor. MHP, tekelci sermayenin en sadık "kapıkulu" olduğunu kanıtlayabilmek için, artık yüzündeki maskeleri sıyırma hazırlığı içindedir.

ANKARA BALGAT'TA FAŞİST ÇETELER YİNE SAHNEDE

Faşist caniler, Balgat'ta öteden beri sürdürdükleri saldırılara bir yenisini eklediler. 14 Aralık günü okul çıkışında saldırıya uğrayan iki lise öğrencisinden Baki Ulusal, açılan ateşle yaralandı. Bu saldırıyı düzenleyenlerden Baki Solmaz isimli faşist, aynı günün akşamı Balgat ÜGD üyelerinden Ahmet Işır ile birlikte bu kez semt sakinlerinden Kemal Kılıç'a pusu kurarak ağır yaraladılar.

Ağustos ayında Balgat Karapınar mahallesine yuvalanan bir faşist terör hücresinin beş emekçinin ölümüyle sonuçlanan katliam operasyonu bölgedeki işçi ve emekçileri yıldırmaya yetmedi. Sayısı ve kimlikleri belli olan ve Balgat ÜGD'de yuvalanan faşistler terör girişimlerini son günlerde Ömer Seyfettin Lisesi öğrencilerine, okul yönetici ve çalışanlarına karşı yoğunlaştırdılar. Okul yanındaki Karakol'un seyirci kalmasından da yararlanarak yönelttikleri saldırılarda Basri Solmaz, Adem Solmaz, Mustafa Solmaz, Adem Yılmaz, Mehmet Tekkol, Ahmet Işır, Ahmet Manav adlı ÜGD üyeleri baş rol oynamaktadırlar.

Hükümet ve emniyet yetkililerinin sessizliklerinden cesaret alarak azgınlaşan, yeni yeni tertiplere girişen faşistlerin, Balgat halkını sindirmeye güçleri yetmemektedir. Faşizmi ezme kararlılığı içinde her saldırı göğüslenmekte, tertipler boşa çıkarılmaktadır.

SELAM NECDET BULUT'A, SELAM KAVGA ARKADAŞIMIZA

Beynini, enerjisini, emeğini işçi sınıfının politik hareketi için kullanan Dr. Necdet Bulut'u son yolculuğunda uğurladık. Yaşamı boyunca yan yana mücadele ettiği yol arkadaşları, dostları yüreklerinde derin bir acı, bilinçlerinde sınıfsal kin ve nefretle son saygı görevlerini yerine getirdiler. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin yılmaz savaşçısı, yetkin bilim adamı Dr. Necdet Bulut, onbinlerin katıldığı bir törenle uğurlandı. Dr. Necdet Bulut'a matem töreniyle değil, güçlü bir antifaşist gösteriyle veda edildi, anısı belleklere gömüldü...

Dr. Necdet Bulut, faşist infaz mangalarının kurduğu pusudan ağır ve onarılmaz yaralar almıştı. Tam on bir gün bu yaraların ağırlığına ve acısına direndi. Son nefesine kadar yaşamak, toplumsal kurtuluş mücadelesine yeniden katılabilmek için savaştı. Bu savaşı kan vermek, gerekli ilaç v gereçleri sağlamak için nöbet tutan TİP'li arkadaşlarıyla, baş ucundan ayrılmayan doktor hemşire dostlarıyla birlikte verdi. Son gün, artık konuşamadığı sırada, yanındakilere uzun bir uğraştan sonra yazabildiği pusulayı verdi. Pusulada TİP İl örgütünün telefon numarası yazılmıştı. İşçi sınıfının politik hareketine inancını, güvenini kişiliğinde maddeleştiren Dr. Necdet Bulut son nefesini vermeden Partisine haber ulaştırılmasını istiyordu. 8 Aralık günü saat 14.55'te sosyalizm için çarpan yürek, Partisi için atan nabız durdu...

TÜKENMEYİZ KIRMAK İLE

Dr. Necdet Bulut'un yitirilişi kısa zamanda duyuldu. Başta TİP ve ailesi olmak üzere; kurucusu, yöneticisi ve üyesi olduğu kurum ve kuruluşlar, onun kişiliğine ve mücadelesine yaraşır bir şekilde veda etmek için seferber oldu. Çalıştığı ODTÜ, KTÜ; kurucusu olduğu TÜMÖD ve Türkiye Bilişim Derneği; yöneticisi olduğu TÜTED; üyesi bulunduğu ODTÜ Öğretim Üyeleri Derneği; Dr. Necdet Bulut'un son yolculuğuna hazırlanıyorlardı. TİP ve ilgili olduğu kuruluşlar birlikte, düzenlenen cenaze töreninin ayrıntılarını gözden geçirerek, gereken ilişkileri kurdular, önlemleri aldılar.

Tören hazırlıkları sürerken, TÜTED Ankara Şube yönetim kurulu, işyerlerinde, Necdet Bulut'a yapılan saldırı ve yükselen faşist terörü protesto toplantıları düzenledi. Aynı gün sabah DSİ, öğleden sonra da MTA'da yapılan toplantılara toplam bini aşkın antifaşist katıldı.

Dr. Necdet Bulut'un yöneticisi olduğu TÜTED ile, diğer ilgili kuruluşlar, Demokratik Güçlerin Eylem Birliği Platformu adı verilen çalışmaya katılan demokratik kitle örgütlerini toplantıya çağırarak, düzenlenen töreni haber verdiler. Tüm kuruluşlar törene katılacaklarını, saptanan ilkelere uyarak, ortak aloganları haykıracaklarını; ortak saptadıkları sıra ile yer alacaklarını belirttiler. Faşist terör ve gericiliğin saldırılarına cevap, kitlesel ve güçlü bir antifaşist gösteriyle verilecekti. Bunun gerçekleşmesi için antifaşist bilincin, varlığını dar grup bencilliklerine bağlayan "siyasetleri" aşması gerekli ve zorunluydu.

TİP Genel Başkanı Boran, diğer Parti yetkilileri ve eşi Neşe Bulut Dr. Bulut'u uğurlayan yürüyüş kolunun en ön sırasında.

10 Aralık günü saat 11.00'den itibaren Maltepe Camiinin önünü sosyalistler, ilericiler ve demokratlar doldurmaya başladı. Faşizme geçit vermemek kararlılığıyla binler, onbinler, antifaşist gösteri için omuz omuza bir araya geldi.

Faşist katliamlar karşısında üzüntü demeçleri vermekle yetinen; faşist terör kaynaklarına ve odaklarına inerek, bunları etkisizleştirmek ve dağıtmak için en ufak b'ır çaba göstermeyen CHP hükümeti uyarılıyordu. "MHP, ÜGD Kapatılsın, Faşist Odaklar Dağıtılsın", "Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun". Ve inançla, kararlılıkla haykırılıyordu Dr. Necdet Bulut son yolculuğuna çıkarken: "FAŞİZMİ EZECEĞİZ"

Onbinler Necdet Bulut'un ardından faşizme karşı mücadele kararlılıklarını bir kere daha biliyorlar.

SEN YANMASAN BEN YANMASAM NASIL ÇIKAR KARANLIKLAR AYDINLIĞA

Dr. Necdet Bulut onbinlerin yer aldığı kortejle beraber Tandoğan Meydanına götürüldü. Gönül verdiği Partisinin flamaları arasında; birlikte çalıştığı arkadaşlarının, akademik giysileriyle öğretim üyesi dostlarının, işçi, emekçi, memur, teknik eleman, gazeteci, yazar, sanatçı ve öğrenci kardeşlerinin yanında idi.

Tandoğan alanına giriş 1 a t 10 dakikada tamamlandı. Son saygı görevinde saygısızlık etmek için çabalayanların cüceleştiği alanda, TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın çağrısıyla onbinlerce yumruk havada saygı duruşu yapıldı. Yürekler acıyla dolu, ama başlar dik; faşizmi yenmeye kararlı binler ve onbinler TİP Genel Başkanı Behice Boran'ın Dr. Necdet Bulut'a veda konuşmasını dinledi.

KAVGADA VURULANLAR ÖLMEZ

Sınırlı sayıda vasıtalara binen binlerce bilimsel sosyalist, demokrat ve ilerici hep birlikte Karşıyaka mezarlığına hareket etti. Dr. Necdet Bulut Karşıyaka'da defnedildi. Mezarı başında TÜMÖD Genel Başkanı Prof. Dr. Nuri Karacan, KTÜ Rektörü Erdem Aksoy, ODTÜ Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Prof. Dr. Tosun Terzioğlu veda konuşmaları yaptı. TİP üyeleri aynı mezarlıkta, faşist katliamın şehitleri Serdar Altan ve Hürcan Gürses'in mezarlarını ziyaret ettiler.

Sınıf mücadelesinde bir yiğit sosyalizm savaşçısı daha yaşamını yitirdi. Bayrağı emin eller teslim aldı. Saflarını sıklaştırarak, kavganın güçlendirerek yürüyor, teslim alınan bayrağı daha yükseklere kaldırarak. Binler onbinler oluyor, onbinler yüzbinler olacaktır. Kavgada vurulanlar ölmez ve onların matemlerini tutmaya vakit yoktur. "Sosyalist Türkiye"yi kurmak için savaşanlar zaferin dünden bir adım daha yakınlaştığının bilincindedir. Faşizmi ezeceğiz.

FIRSATÇILIK YİNE SAHNEDE

Faşizme karşı düşünce ve eylemde tutarlı olamayanlar, öteden beri, cenaze törenlerinden rahatsız olmaktadırlar. Bu rahatsızlıklarını kendi mantıkları içinde "tutarlı" bir biçimde sürdürmektedirler. Temelinde kitlelerin örgütlü gücü ve eylemine karşı duyulan güvensizlikten kaynaklanan bu burjuva mantığının giderek etkisi kırılmaktadır. Her kitle eylemini yeni bir "olay" çıkacağı eyyamcılığıyla görenleri, artık kendi taraftarları bile mahkum etmektedir.

Faşizme karşı mücadelenin doğru bir siyasi önderlikle, kitlelerin bilinçli, örgütlü eyleminden geçtiği, ülkemizde ve dünyada yaşanılan yüzlerce deneyin doğruladığı bir ilkedir. Bu ilkeyi şu ya da bu biçimde sulandırmak, kaçınılmaz bir biçimde antifaşist mücadeleyi bir "oyun" haline dönüştürür. Böylesi "oyun"larla tatmin olmaya çalışanlar büyük burjuvaziyi keyiflendirmekten öte işlev görmezler. Kitlesel eylemin örgütlülüğüne ve yönlendiriciliğine "kendi siyasetinin damgasını vurma" çabalarındaki öznel hesaplar mücadelenin nesnel koşullarında boşa çıkarak, yok olmaya mahkumdur. En açık biçimde tarif edilen, uyulacağına söz verilen iş ve eylem birliği hayata geçirilirken, yapılan iş ve eylemin kitleselliğini fırsat bilip, slogan histerisine kapılmak, "ne yapalım, kitle atıyor" diyerek izah edilemez.

Kendi örgüt flamasını açıp arkasında toplananların kuralları ortak saptanan iş ve eylemin anlamını, somutluğunu ve kapsamını zedeleyen tutumları karşısında, o örgütün yöneticileri "hakim olamadıkları" itirafında samimi iseler bu sıfatlarıyla hareket edemeyeceklerini ve söz veremeyeceklerini de bilmek durumundadırlar. "Tek yol"cu ve "UDC"ci sloganların amigolarının, örgüt yöneticilerinden daha etkin olduklarının "itirafı" karşısında, bu örgütlerin yöneticilerini bundan sonra "temsilci" saymak mümkün değildir...

Flamaları ardındaki taraftarlarının bir konuşmayla etkilenmesinden korkan "Tek yol"cu ve "UDC"ci çığırtkanların Tandoğan Alanında cılızlaşan sesleri, güçlü antifaşist gösteriyi gölgelemeye yetmedi. Faşizme karşı mücadelenin çetinliğini, zorluğunu kavrayamayan; bir fırsat çıktığında meydanlara inerek, slogan yarışıyla mücadele verdiğini sanan, kitlelerin örgütlü birleşik gücünü oluşturacak devrimci sabır ve inadı olmayan "siyasetler" fırsatçılıklarını bir kez daha göstererek, oportünistliklerini tescil ettiler.

ODTÜ öğretim üyeleri:

"FAŞİZME KARŞI SAVAŞ HEPİMİZİN GÖREVİDİR"

11 Aralık Pazartesi günü ODTÜ'de 400'e yakın öğretim üyesinin katıldığı bir toplantı yapıldı. Faşistlerce katledilen sosyalist bilim adamı Necdet Bulut'a, üniversitede yıllarca birlikte çalıştığı arkadaşları son görevlerini yaptılar. Rektör yardımcısı Doç. Dr. Mehmet Rona, Bulut'un anısının sürekli bir biçimde yaşatılması için önerileri beklediğini söyleyerek, *"Örneğin Necdet'in isminin, üniversitenin yaşayan bir kısmına verilmesi ya da bir bursla birleştirilmesi. Bu ve benzer öneri ve düşüncelerinizi bize en kısa yoldan aktarmanızı rica ediyorum"* diyerek toplantıyı açtı ve topluluğu Necdet'i bir dakika sessizce düşünmeye davet etti.

"ÇOK İYİ BİR PARTİLİYDİ"

İlk konuşmayı üniversite yönetimi adına Rektör Vekili Prof. Dr. Mehmet Kıcıman yaptı. Kıcıman, Necdet Bulut'ta en takdir ettiği özelliğin, en karşı görüşlere ve bu en karşı görüşleri ileri sürenlere karşı gösterdiği hoşgörü olduğunu söyledi.

İkinci konuşmacı Necdet Hoca'nın eşi Neşe Bulut'tu. Kısaca Necdet Hoca'nın KTÜ'de özerk ve demokratik mücadele doğrultusunda yaptıklarına değinen Neşe Bulut daha sonra şöyle devam etti: *"Necdet'i sizlerden farklı olarak ben Türkiye İşçi Partisi'nde tanıdım. Necdet'le orada tanıştık. İyi bir öğretim üyesi, iyi bir bilim adamı olma gayreti içindeydi. Bu onun Partili kişiliğinin bir sonucu olarak kendini gösteriyordu. Hep şunu söylerdi: 'Üniversitelerde verilen özerklik mücadelesi, Türkiye ve dünyadaki bilim adamlarının mücadeleleri, oralardaki sınıf mücadelesinden ayrılamaz. Bu nedenle ben hem bu mücadelenin içinde olacağım, hem de en iyi öğretim üyeleri arasında bulunacağım.' Çok iyi bir partiliydi. Parti kartının olmasını çok isterdi. Ama hukuksal olarak buna olanak yoktu. Kendisi bunu biliyordu ve bir fedakarlık olarak kabul ediyordu."* Neşe Bulut sözlerini şöyle tamamlıyordu: *"Benim daha pek söyleyebileceğim birşey kalmıyor. Hepiniz tanıyorsunuz. Benim için en büyük onur, 4 ay olsun onun karısı olabilmek."*

Daha sonra Necdet Hoca'nın ODTÜ'de bulunduğu yıllarda birlikte, aynı bölümde çalıştığı Prof. Dr. Ziya Aktaş konuştu. Daha çok Necdet Hoca'nın bilim adamı yanını anlatmaya ağırlık veren konuşmasında Ziya Aktaş onun çeşitli derneklerdeki uğraşlarına da değinerek, *"En sert tartışmaları yaptığı kişilerle dahi kısa bir zaman sonra hiç birşey olmamış gibi, hiç bir kin, hiç bir art düşünce düşünmeksizin konuşur, sarmaş dolaş olur, iyi ilişkilerini sürdürürdü. Ama böylesine iyi bir kişi acı, alçakça bir saldırı sonucu aramızdan ayrıldı"* diyor ve konuşmasını bitiriyordu.

ODTÜ bilgisayar merkezi çalışanları adına Haluk Çiftçi dördüncü konuşmayı yaptı. Haluk Çiftçi, Necdet Hoca'nın sosyalist kişiliğini şöyle anlatıyordu: *"Necdet Hocamız tarafsız değildi. Tarafsız olamazdı. Çünkü ülkemizin içinde bulunduğu ağır koşullarda tarafsız olmanın taraf olmak anlamında olduğunu biliyordu. O bağımsızlığın yanındaydı. Gerçek demokrasinin ve özgürlüğün, bilim özgürlüğünün yanındaydı. Üniversitenin geçirdiği bunalımlı dönemde demokratik üniversite kavgasını örgütlerken, namlunun ucunda olduğunu biliyordu. KTÜ'ye giderken de namlunun ucunda olacağını biliyordu. Ve her ayrılmamızda gidip dönmemek var dostlar derdi. Gitti ve dönemedi. Bunun en acı yanı, belki de, onu kanlı kefene sardırtan namluların ve o namlulara sürülen fişeklerin parasını bizim vermiş olmamızdır."*

Necdet Bulut'un gerek ODTÜ'de, gerekse KTÜ'de iş ve mücadele arkadaşı olan Y. Prof. Dr. Güney Gönenç de onunla ilgili anılarını şöyle dile getiriyordu: *"Onunla TÜMÖD'ün çetin kuruluş dönemini yaşadım. İyi ve güzel günlerde, zor ve karanlık günlerde hep birlikte olduk. Türkiye'nin aydınlık geleceğine olan inancını birgün bile yitirmedi. Ne koşullarda olursak olalım, inancı ve kararlılığı hiç ama hiç yitirmemeyi o bize öğretti. Tüm sorunlara heyecanla, yürek sıcaklığıyla ama bilinçle yaklaşmayı ondan öğrendik. Benim kafam var, mantığım var, bir konuyla karşılaştığımda düşünür, doğruyu bulurum biçiminde özetlenebilecek bireysel düşüncenin, bireysel davranışın çıkmaz sokaklarından kendimizi savunmayı ondan öğrendik. Geri kalmış bir kapitalist ülkede namuslu bilim adamı olabilmenin, namuslu aydın olabilmenin gereklerini, kişiden istediği özverili yaşamı ondan gördük, ondan öğrendik.*

"Tüm erdemlerinin, sevilen yanlarının yanı sıra ve belki de bunların kaynağı olarak bence onun asıl erdemi, kimilerince görmezlikten gelinmeye, en azından geçiştirilmeye çalışılan yanı, sosyalistliği, yani örgütlü mücadeleye inancıydı. Uzun süredir bu mücadele onun yaşamının ayrılmaz bir parçası olmuştu.. Örnek bir insandı. Onurlu yaşadı, onurlu öldü. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum."

Necdet Bulut'u anma toplantısının son konuşmacısı ODTÜ Öğretim Üyeleri Derneği yönetim kurulu başkanı Prof. Dr. Tosun Terzioğlu oldu. Necdet Hoca'nın haince katledilmesinden, demokrat öğretim üyelerinin dersler çıkarması gerektiğini vurgulayarak söze başlayan Terzioğlu, Necdet Bulut'un inandığı davalar uğruna sonuna kadar mücadele ettiğini ve bu konuda örnek olduğunu vurguladı. Terzioğlu konuşmasını gözlerinden akmaya başlayan yaşlar arasında şöyle bitiriyordu: *"Köşemizde oturup karanlıklara bakmamak, ben bilim adamıyım, benim işim değil bu deyip oturmak ve birtakım aydınca eleştiriler yapıp, görevimi yaptım demek, bunların hiç biri yeterli değil. Yeterli olmadığını anlamak için, bırakın bugün içinde bulunduğumuz ortamı, 45-50 yıl öncesi Avrupa tarihine bakmak yeterlidir. Onun için bugün artık çanlar kimin için çalıyor diye sormanın zamanı geçmiştir. Çanlar hepimiz için çalıyor."*

"FAŞİZM BİLİMİN AYDINLIĞINA DÜŞMANDIR"

Türkiye İşçi Partisi İzmir listesinden milletvekili adayı olan sosyalist bilim adamı Dr. Necdet Bulut için Tandoğan alanında yapılan törende, Genel Başkan Behice Boran, katılanları Necdet Bulut ve tüm devrim şehitlerimizin anısı için saygı duruşuna çağırdıktan sonra aşağıdaki konuşmayı yaptı:

"Çok değerli arkadaşımız Necdet Bulut'a duyduğumuz derin saygıda elbet büyük, onarılmaz bir keder de var. Ama şimdi burada söyleyeceklerim onun yasını tutmak için değil. Eminim o da istemezdi, ardından yas tutulmasını. Uğrunda can verdiği mücadelenin yürütülmesini, nihai zafere ulaştırılmasını isterdi bizlerden. Bunu yapacağız. Necdet Bulut'u ve tüm devrim şehitlerini bu mücadelemizde ve nihai zaferimizde yaşatacağız. Bunu yapmak ve başarmak kaçınılmaz görevimiz. Hem onlara karşı, hem kitlelere, halkımıza karşı görevimiz.

"Bilime karşı da görevimiz. Faşist terörün bilim adamlarımızı ardı ardına hedef alması sebepsiz değil. Faşizm ve tümüyle gericilik, sömürüsüz, özgür ve eşit bir düzene düşman olduğu kadar, bilimin aydınlığına ve akılcılığına da düşmandır. Faşizm ve tümüyle gericilik, ancak bilgisizliğin, akıl dışılığın karanlığında, boğucu havasında uç verip boy atabilir; toplumda sağlıklı, gürbüz, diri ne varsa kemirip çürütmek habisliğine koyulabilir. Faşizm ve gericilik nesnel gerçeklikten korkar. Çünkü nesnel gerçeklik faşizmden, gericilikten yana bir nitelikte, onların işine yarar nitelikte değildir. Bilim ise nesnel gerçekliği daha yakından, daha doğru yakalamak, saptamak ve anlamak peşinde koşar. Bilimde nesnellik, objektif olmak, tarafsızlık anlamına gelmez. Bilim tarafsız değildir, taraftır. Bilim gerçekliğin, hakikatin tarafındadır. Bütün bilim tarihi gerçekliği, hakikati ortaya çıkarabilmek, yanlışı, yalanı ortadan kaldırmak uğraşı, mücadelesidir.

"Necdet Bulut arkadaşımız bunu anlamış ve yaşamında uygulamaya geçirmiş yetkin bir bilim adamıydı. Bilim adamı olarak görevinin yalnızca kendi bilim dalındaki çalışmalarıyla bitmediğinin bilincindeydi. 1960'lı yıllardan beri işçi sınıfımızın politik hareketinin, işçi, emekçi kitlelerin toplumsal kurtuluş mücadelesinin içindeydi. Onurlu bir hayat yaşadı, onurlu öldü. Örnek bir insandı.

"Necdet Bulut arkadaşımızı son yolculuğunda derin bir saygı ve sevgiyle selamlıyorum."

DUYURU

GÖREVLİ BULUNDUĞU TRABZON'DA UĞRADIĞI FAŞİST SALDIRI SONUNDA YİTİRDİĞİMİZ PARTİMİZİN ESKİ ÜYESİ, 1977 GENEL SEÇİMLERİNDE İZMİR MİLLETVEKİLİ ADAYIMIZ; DEĞERLİ BİLİM ADAMI, SOSYALİST AYDIN DR. NECDET BULUT İÇİN DÜZENLENEN CENAZE TÖRENİNE KATILARAK, ÇELENK GÖNDEREREK, PARTİMİZE VE EŞİ TRABZON İL SAYMANIMIZ NEŞE BULUT'A ŞAHSEN, TELGRAF, TELEFON VE MEKTUPLA; ORTAK AÇIKLAMALAR VE BASIN BÜLTENLERİYLE BAŞ SAĞLIĞI DİLEYEN VE ACIMIZI PAYLAŞAN

BAŞBAKAN BÜLENT ECEVİT, ADALET BAKANI MEHMET CAN, İŞLETMELER BAKANI KENAN BULUTOĞLU, MİLLİ EĞİTİM BAKANI NECDET UĞUR; CHP GENEL SEKRETERİ MUSTAFA ÜSTÜNDAĞ; CHP MİLLETVEKİLİ VE SENATÖRLERİNE VE TÜRK HUKUK KURUMU BAŞKANI MUAMMER AKSOY'A;

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ VE VATAN PARTİSİ GENEL BAŞKANLIKLARINA VE YEREL ÖRGÜTLERİNE,

ÜNİVERSİTELERARASI KURUL'A; ODTÜ, KTÜ, EGE, CUMHURİYET ÜNİVERSİTELERİ REKTÖRLÜKLERİNE, AİTİA BAŞKANLIĞI'NA;

ODTÜ MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ, ODTÜ MİMARLIK FAKÜLTESİ, ODTÜ FEN-EDEBİYAT FAKÜLTESİ, ODTÜ İDARİ İLİMLER FAKÜLTESİ DEKANLIKLARINA; KTÜ YER BİLİMLERİ FAKÜLTESİ, KTÜ ORMAN FAKÜLTESİ DEKANLIKLARINA; SBF DEKANLIĞINA,

ODTÜ HESAP BİLİMLERİ, ODTÜ ELEKTRİK MÜHENDİSLİĞİ, ODTÜ BEŞERİ İLİMLER BÖLÜM BAŞKANLIKLARINA; KTÜ ELEKTRİK VE HESAP BİLİMLERİ ENSTİTÜSÜ, ADANA MÜHENDİSLİK YÜKSEK OKULU, MUĞLA İŞLETMELER YÜKSEK OKULU, ODTÜ İNGİLİZCE HAZIRLIK OKULU MÜDÜRLÜKLERİNE;

ODTÜ, KTÜ, ANKARA, İSTANBUL, HACETTEPE, EGE, ÇUKUROVA, CUMHURİYET ÜNİVERSİTELERİ; AİTİA VE DİĞER ÖĞRENİM KURUMLARI ÖĞRETİM ÜYE VE MENSUPLARINA:

DİSK GENEL MERKEZİ VE BÖLGE TEMSİLCİLİKLERİNE; SOSYAL-İŞ, DEV MADEN-SEN, BİL-İŞ SENDİKALARI GENEL BAŞKANLIKLARI, ŞUBE VE TEMSİLCİLİKLERİNE; PETROL-İŞ SENDİKASI ANKARA ŞUBE BAŞKANLIĞINA;

TMMOB GENEL BAŞKANLIĞINA; ELEKTRİK, MAKİNA MÜHENDİSLERİ ODALARI GENEL BAŞKANLIK, ŞUBE VE TEMSİLCİLİKLERİNE,

TÖB-DER, TÜTED, TÜMÖD, TÜMAS GENEL BAŞKANLIKLARINA VE ŞUBELERİNE; ODTÜ ÖĞRETİM ÜYELERİ DERNEĞİ BAŞKANLIĞINA,

TÜMDER, İŞÇİ KÜLTÜR DERNEĞİ, TÜS-DER, ÇAĞDAŞ HUKUKÇULAR DERNEĞİ, GENEL DER, İKD, TÜRKİYE JEOFİZİKÇİLER DERNEĞİ, TÜM-OR-DER, TÜMZER-BANK-DER, TÜRKİYE ZİRAATÇILER DERNEĞİ, GENEL MERKEZ ŞUBE VE TEMSİLCİLİKLERİNE;

BANK-DER, BARIŞ DERNEĞİ, DKDF, HALK EVLERİ, İPSD, PTT-DER, SAYIŞTAY DENETÇİLERİ DERNEĞİ, TİB, TRT-DER, TÜRKİYE BİLİŞİM DERNEĞİ GENEL BAŞKANLIKLARINA; AKD, ADKD, ANKARA DEMİRYOLLARI MEMURLARI DERNEĞİ, HALK-KOOP ANKARA BİRLİĞİ, İZMİR TABİB ODASI, SİVEREK YAPI İNŞAAT İŞÇİLERİ DERNEĞİ BAŞKANLIKLARINA;

GENÇ-ÖNCÜ, ÇIRAK DER, DEV-GENÇ, DEV-GÖR, DEV-LİS, DDKD, DHKD, GEB, GENÇ GÜÇ, İGD, İLD, SOSYALİST GENÇLER BİRLİĞİ, SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ, GENEL BAŞKANLIK VE ŞUBELERİNE; KÖGEF GENEL BAŞKANLIĞI'NA;

MTA GENEL DİREKTÖRÜ DOÇ. DR. NEZİHİ CANITEZ, DPT MÜSTEŞARI BİLSAY KURUÇ, DİE DİREKTÖRÜ OKTAY VARLIER, YEREL YÖNETİM BAKANLIĞI MÜSTEŞARI ERHAN KARAESMEN'E; DOÇ. DR. YALÇIN SANALAN'A, TUNCELİ İL GENEL MECLİSİ ÜYESİ DÜZGÜN CEVAHİR'E; IBM KURULUŞLARI ÇALIŞANLARINA; TOPLUM KİTABEVİNE;

VE TIBBİ MÜDAHALE SIRASINDA NECDET BULUT'TAN EN YAKIN İLGİ VE ÖZENİ ESİRGEMEYEN HACETTEPE HASTAHANESİ VE TRABZON NUMUNE HASTAHANESİ DOKTORLARINA; DR. BULUT İÇİN GEREKLİ OLAN İLAÇ VB. TIBBİ MALZEMEYİ SAĞLAMAK İÇİN BÜYÜK ÇABA HARCAYAN TÜM KURULUŞ VE KİŞİLERE VE DİĞER TÜM KURULUŞ VE KİŞİLERE,

İÇTENLİKLE TEŞEKKÜR EDERİZ. DR. NECDET BULUT'A GÖSTERİLEN BU YAKIN İLGİ, GÖNDERİLEN MESAJLARDAKİ FAŞİZME KARŞI ÇIKIŞ, LANETLEME VE DİRENİŞ AZMİ ÖRGÜTLÜ BİRLEŞİK GÜÇLERİN YENİLMEZLİĞİNE OLAN İNANCIMIZI VE MÜCADELE KARARLILIĞIMIZI DAHA DA PERÇİNLEMEKTEDİR.

EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI GÜÇ VE EYLEM BİRLİĞİNE!

Türkiye İşçi Partisi

Hitler, Mussolini ve Türkeş...

KAVGAM'DAN

TAHSİN GÜVEN

"Halkı ezenler, tüm köredicilikleri ile, bizlere çalışmak zorunda oluşumuzun ötesindeki hedefleri gösterecekler. Halk ruhunun her özgürlük kıpırdanışını barbarlık ile bastıracaklar. Özgürlük isteyen her topluluğu dağıtacaklar. Halk için yayın y pan her gazeteyi yasaklayacaklar. En ılımlı insanları bile ezecekler, zindanlara atacaklar. En doğal bir sözü ayaklanma olarak telakki edecekler.

Bu Anayasa'nın baş hainleri, cesur ve anayasal bilince varmış kişilere "Anayasa düşmanı" deyip, akla gelen her türlü yoldan eziyet edecekler. Halka "hak" vermek yerine, keyfi davranarak alay edecekler. Ekmek yerine taş verecekler." (Flugblaetter der Revolution.(Devrim Bildirileri) - K. Obermann, Berlin 1970)

1848 Alman Burjuva Devrimi sırasında, "halkı ezenlere karşı" mücadele edenler, bir asır sonra bile dünyanın birçok yerinde geçerli olacak görüşler öne süren bildiriler yayınlıyorlardı.

Sanki Almanya'nın 1920'lerde ve 1930'larda büyük bir ekonomik kriz içine gireceğini, bu ekonomik kriz'in emekçilerin - zamanında kendi kazandıkları - haklarını yok edeceğini, işçi ve emekçi sınıfların direnişlerinin "tekelci sermaye" tarafından şiddet ve zorbalık yoluyla, "faşizm" yoluyla bastırılacağını biliyorlardı. Sanki "faşizm"in Alman halkının, sadece Alman halkının değil bütün dünya halklarının başına büyük işler açacağını, Almanya'nın "halka ekmek yerine taş verenler"tarafından felakete sürükleneceğini görmüşlerdi.

Kuşkusuz 1848'lerin mücadele veren insanları, kendi günlük yaşantılarını, o günlerin koşullarını aktarıyorlardı bildirilerinde. Ancak Almanya'nın başına geçen yeni "ezenler", yüzyıl sonrasının koşullarında, o günlerden biçim olarak pek farklı olmayan "yeni" barbarlık yöntemleri uygulayacaklardı. İş bu kadarla da kalmayacak, bu insanlık dışı yöntemler başka ülkelerde de yıllar sonra taklit edilmeye çalışılacaktı. Örneğin "Halk ruhunun her özgürlük kıpırdanışını barbarlık ile bastırma istemi" 1930-1945 yıllarında Almanya'da uygulanırken, 1960 lardan sonra bir Türkiye'de buna özenenler çıkacaktı...

FAŞİZMİN TANIMI

Faşizmin tanımı artık herkes tarafından biliniyor:"Faşizm tekelci sermayenin en gerici, en şoven, en ırkçı, en azgın kesimlerinin kanlı diktatörlüğüdür.." Bu tanım artık o kadar yaygınlaştı ki, faşistler bile "faşist olmadıklarını" iddia ediyorlar. Ancak faşistlerin sermaye çevreleri ile bağlantıları, bunun yanısıra kendi toplumsal demagojilerini öne sürerken bağlandıkları "felsefe", savundukları "ülkü"ler, insanlık dışı yüzlerini en açık biçimde ortaya çıkarıyor. Tırmandırdıkları terör, cinayetleri, katliamları, saldırıları, vs..., artık "koşullanmamış" ya da "bu işten çıkarı olmayan" birçok kişi tarafından görülüyor.

Faşizm tekelci büyük sermayenin halk üzerinde kanlı bir diktatörlüğüdür. Bir yandan bu biliniyor; öte yandan faşistler, halk arasında "taban sağl mak" için demagojilerini sürdürüyorlar, insanlık düşmanı yüzlerini saklamak istiyorlar. Tıpkı bir zamanlar Hitler'in yaptığı gibi:

"FAŞİZMİN ULUSSEVGİSİ (!)"

"Oylarınızı bu politikanın bir garantisi olacak yeni bir çift Reichstag için kullanınız. Çünkü toplumun politik ve ahlaki olarak çöktüğü bugünkü gidişte, bir halkın ekonomik olarak kurtarılması mümkün değildir. Biz dünyada bir tek amaç tanıyoruz: Başkahalklara nefret duymak değil, Alman Ulusuna sevgi duymak." (Hitler'in 1933 Reichstag seçimleri öncesi yaptığı bir konuşmadan)

Hitler'in "Alman Ulusuna duyduğu sevgi" Nazi Partisi (NSDAP) programının üçüncü maddesinde şöyle dile getiriliyordu:

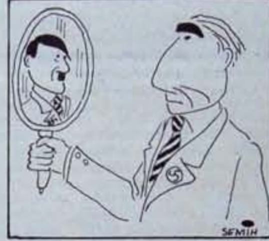
"Halkımızın beslenmesi ve fazla nüfusumuzun yerleştirilmesi için ülke ve toprak (sömürgeler) talep ediyoruz." (24 Şubat 1920 tarihli Nasyonal Sosyalist Parti programının üçüncü maddesi).

Öte yandan, faşizmin adının konduğu İtalya'nın faşist diktatörü Mussolini de "Eski Roma İmparatorluğunun görkemli yüceliğini İtalya'ya kazandırmaktan" yanaydı. (Devrimler ve Karşı Devrimler Ansiklopedisi, 2. Cilt, İtalyan Faşizmi)

İtalyan faşistlerinin kendi uluslarına karşı duydukları sevgi (!) ise, İtalyan emekçilerini başka ülkelere saldırtarak "Roma İmparatorluğu'nun görkemli yüceliğine ulaşmaya çalışmak" biçiminde ifadesini buluyordu. Sonuç olarak yitiren, hem saldırılan ülkelerdeki halklar, hem İtalyan halkının kendisiydi. Hem Almanya'da, hem İtalya'da bu saldırgan "ulus sevgisi"nden kazananlar büyük sermaye oluyordu.

TÜRKEŞ'İN ULUS SEVGİSİ (!)

"Osmanlı İmparatorluğu, dünyanın en büyük imparatorluklarından biri olarak meydana gelmiştir. Üç kıt'a üzerinde yayılmış ve bugün de gözleri kamaştıran eserleriyle insanlığın tarihine yeni büyük bir medeniyet ilave etmiştir. Türk Milletinin Asya'nın en doğu kıyılarından, Avrupa'nın ortalarına, Sibirya'nın kuzeyindeki buzlarından, Hint Okyanusuna ve Çin denizine diğer taraftan Akdeniz'e, Afrika'ya ve Afrika ortalarındaki Büyük Sahra'ya kadar *yayılan* diğer taraftan da batıda Atlantik Okyanusuna varan Avrupa'da Viyana'ya ve Polonya'ya kadar dayanan, Rusya'da Rus ovalarına kadar uzanan çok geniş bir saha üzerinde gösterdiği bu varlık, Türk Milletinin sahip olduğu büyük enerjiyi ve medeni kabiliyeti, teşkilatçılığı inkarı imkansız şekilde ortaya koymaktadır." (9 Işık ve Türkiye - Alpaslan Türkeş, s.24)

Hitler'de görülen "Cermen ırkının yeteneği" görüşü ya da Mussolini'nin "Roma İmparatorluğu'nun görkemine" özlemi, Türkeş'de "birleşik" bir biçimde ortaya çıkmıyor mu? Türkeş "Türk Milleti'nin tarihini" kendine göre 100'er yıllık dilimlere ayırmaktadır. Türkeş'e göre "Türk Milleti her yüzyılda bir dünyaya yön veren büyük ve yeni hareketler yapmaktadır. Hun, Uygur, Göktürk, Selçuklu ve Osmanlı İmparatorlukları bunun birer örneğidir. Ancak, Türkçü-Milliyetçi anlayış, devlet yönetiminin hakim unsuru olmaktan çıktığı an, bu devletler yıkılmıştır." (a.g.k. s. 124).

Türkeş, Osmanlı Devleti'nin aslında 1700'lerin sonu ve 1800'lerin başında yıkıldığını yazıyor. Bundan sonra ise İmparatorluk "enkaz" devresi yaşamıştır. Türkeş devam etmektedir: "Şimdi tarih, şimdi kader bize yeni bir görev vermek üzeredir. Çünkü Milletler tarihinde yeni bir 200 yıl dolmak üzeredir. Bu tarihi görev, Büyük Türkiye'yi Milliyetçi Türkiye'yi kurma görevidir." (a.g.k. s. 124)

Türkeş bu arada ne emperyalizme karşı verilen ulusal kurtuluş savaşından söz etmektedir, ne de 55 yıldır var olan "Türkiye Cumhuriyeti Devleti"nden. Türkeş'in amaçladığı Cumhuriyet'ten de farklı yeni bir Devlet'tir. Türkeş "Sevgili Bozkurtları"na bu yeni Devlet'in temellerinin atıldığı muştusunu da vermektedir; "Milliyetçi Türkiye'nin temeli atılmıştır. Fikri, düşüncesi yüzde yüz Türk olan kafalar cepheye katılmıştır. Türkiye'nin en güçlü beyinleri saflarımızda yer almıştır. En güçlü hedefler, en dinamik ideoloji, en milli doktrin çizilmiştir." (a.g.k. s. 125)

Anlaşılmaktadır ki, Türkeş'in çizildiğini belirttiği hedefler, üç kıtaya *yayılan* bir "Osmanlı İmparatorluğu görkemi" nin yeniden kurulmasıdır. Tıpkı, Mussolini'nin ulaşmak istediği "Roma İmparatorluğu görkemi" gibi...

FAŞİZMİN "SİYASİ YAPI"SI

Hitler Cumhurbaşkanı Hindenburg'dan 30 Ocak 1933'de yeni kabineyi oluşturma görevini almıştı. 27 Şubat'ta Reichstag Naziler tarafından yakıldı ve bu bahane edilerek binlerce komünist ve sosyal demokrat tutuklandı. 24 Mart'ta Hitler "yetki yasasını" çıkardı. Aynı yılın Mayıs ayında sendikalar kapatıldı, 184 komünist ve sosyal demokrat gazeteye Nazi Partisi tarafından el kondu. Aynı yılın Haziran ayında büyük toplama ve yoketme kamplarından ilki Daçhau'da açıldı. Artık ilerici, demokrat, sosyal demokrat ya da komünist, faşist olmayan herkesin canı tehlikedeydi ve bunlardan yakalanan binlercesi Naziler tarafından katledildiler. Bunlar, yahudi katliamının dışında, öldürülen "Alman" yurttaşlarıydı. Bu arada tüm ilerici yazarların kitapları toplanıp yakılmıştı ve ilerici basına katı bir *yasak* konmuştu. (Bu konularda geniş bilgi için bak: Devrimler ve Karşı Devrimler Ansiklopedisi, Cilt 2., Alman Nazizmi bölümü)

Türkeş'in iktidara gelmesi halinde "niyetlendikleri" Hitler'in yaptıklarından pek farklı şeyler değil. Başbuğu, şöyle sesleniyor "sevgili bozkurtlarına":

"Türkiye'miz, büyük milletimiz, yıkıcı ideolojilerin yatağı haline gelmiştir. Doğu komünizminin emperyalist emelleri Büyük Milletimizi yıkmak için pusuya girmiştir. Onlara fırsat vermeyeceğiz. Bu fesat ve ihanet yuvalarına göz açtırmayacağız." (Alpaslan Türkeş, 9 Işık ve Türkiye. s. 124).

Türkeş, bu fırsat vermeme işini "nasıl" yapacağını, kendi Devlet anlayışıyla ortaya koymaktadır: "Türk tarihinde Devlet, bir kuvvet ve otorite timsalidir. Devlet katife eldiven içinde demir yumruktur... Güçlü, kuvvetli Devlet, şahsiyetli, dirayetli Devlet başkanları ile kaimdir." (a.g.k. s. 130)

Yine faşistlerin nasıl bir siyasi yapı özlediklerini, MHP'lilerin "ülkücü"lerin yaptıkları gözönüne sermektedir. Katledilen bilim adamları, işçiler, öğrenciler, gençler, saldırıya uğrayan parti lokalleri, ilerici örgütler, patlayan bombalar faşizmin iktidarı tümüyle ele geçirmesi halinde neler yapmaya niyetlendiğini gözler önüne sermiyor mu?

FAŞİZMİN "GENÇLİĞİ"

"Ameliye o şekilde yapılmalıdır ki, bir genç mektebini bitirdikten sonra yarım bir sulhçü ya da yarım bir demokrat veya buna benzer bir mahluk olmamalı, tam bir "Alman" olarak yetişmelidir.

"Irkçı Devlet, gençliği uygun bir surette terbiye ederek, ırkın bekasını temine çalışmalıdır. Irk bu zor ve kati imtihana dayanabilmek için daima kamil ve hazır bir halde tutulmalıdır." (Adolf Hitler, Kavgam, C. 2, s.41-42)

Hitler, açık açık "Irkçı Devlet"ten söz edebiliyordu. Yine Hitler, gençliğin barışçı olmayan biçimde, demokrat olmayan biçimde yetiştirilmesi gerektiğini de vurgulayabiliyordu. Ancak, günümüzde bütün bunları açık açık söylemek pek mümkün değil. Ne var ki, açık açık söylenemeyen bu şeyler, başka biçimlerde de ifade edilebiliyor. Örneğin "Türk ırkı" denmiyor da, "Türk soyu" deniyor; "ırkçı devlet" denmiyor da, "Milli Devlet"deniyor:

"... Ancak, şuna imanım tamdır ki *Türk soyunun* medeniyet ve kahraman-

9 IŞIK'A

lık ruhunun temsilcileri olan siz milliyetçi-ülkücü Türk gençleri. Devletimizi bu buhrandan çıkarıp yüceliğe ve esenliğe götürecek güç ve inançtasınız. Milliyetçi Türkiye, gururla ifade etmek isterim ki, Türklüğün ebedi varlığı, siz ülkücülerin, yiğit bozkurtların idealist kafalarınızda, yorulmaz omuzlarınızda her türlü tehlikeye karşı korunacaktır... Bu misyon, Tanrı dağlarından Hıra dağlarına, Hıra dağlarından Anadolu topraklarına kadar damgasını vurmuş, *Türk Cihan hakimiyeti*, büyük Türklük ülküsüdür...

"... Asla unutmayınız ki, milli devlet, güçlü iktidar, sizin beyinlerinizde, sizin gönüllerinizde, sizin ellerinizde kurulacaktır. Çünkü gelecek, yılmayan, usanmayan, korkmayan insanlarındır. Yaşasın *Milli Devlet, güçlü iktidar, Yaşasın büyük Türk soyunun ülkücü, bozkurt evlatları.* " (İlimcilik - Alpaslan Türkeş, s. 103-104.)

FAŞİZM VE BÜYÜK SERMAYE

"İhtilal sürekli bir durum değildir ve ihtilalin bu duruma gelmesine izin verilmemelidir. Yatağından çıkmış olan ihtilal nehri yatağına yeniden sokulmalıdır. Bundan ötürü bir iş adamı, eğer iyi iş adamıysa onu yerinden etmemeliyiz. Daha Nasyonal Sosyalist olmamışsa bile ziyanı yok. Hele onun yerine geçecek olan Nasyonal Sosyalistin ticaret hakkında hiçbir bilgisi yoksa buna katlanamayız." (Hitler'in 1934'te işadamları ile yaptığı bir konuşmadan).

Almanya'da ilk ortaya çıktığı zaman, burjuvaziye de karşı olduğunu söyleyen Nazi önderi Hitler, iktidara geldikten sonra bu düşüncelerini yumuşatmıştı. Hatta iktidara gelmeden Hitler'in düşünceleri değişmiş, artık o "Almanlık ülküsü"nün ötesine geçmiş, bir raya oturmuştu:

"Nasyonal Sosyalizm, kuruluşundan başlayarak sanayici ve bankacılardan yardım gördü. O devirde hem iş adamlarının kitleleri kandırabilecek, hem de tekelci sermaye çıkarlarını yansıtabilecek bir öndere ihtiyacı vardı. Geleneksel partiler bu işlevi yeterince üstlenemiyordu." (Devrimler ve Karşı Devrimler Tarihi Ansiklopedisi, C. 2, s. 320).

Olay açık olarak görülüyor. Hitler'in başarıya ulaşmasının nedeni ne "büyük Alman Ulusu"nun çıkarlarını savunması, ne toplumsal demagojileri olmuştur. Hitler tekelci sermayenin bazı kesimlerinden gördüğü büyük destek sayesinde faşist diktatörlüğünü kurabilmiş, diktatörlük süresince de elinden geldiğince tekelci sermayeye karşı görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışmıştır. Türkeş' in bu konudaki düşünceleri de Hitler'inkilerle bir "benzerlik" göstermektedir:

"Toplumun kalkınmasında özel teşebbüs desteklenecek, himaye edilecektir. *Ancak bu konuda işverenle işçinin karşılıklı olarak haklarının korunması* ve bu iki tarafın münasebetlerinin *milletin zararına olmayacak şekilde* kontrol, tanzim ve nezaret altında bulundurulması şarttır. Demek ki, özel teşebbüsü himaye etmek, korumak prensibimizdir; fakat bunu yaparken *karşılıklı olarak* iki tarafın da haklarını koruyacak ve *her iki tarafın münasebetlerinin* milletin zararına olmayacak biçimde denetlenmesi, düzenlenmesi, nezaret altında bulundurulması esasını şart koşuyoruz." (Alpaslan Türkeş, 9 Işık ve Türkiye, s. 87)

İşverenle işçinin *karşılıklı olarak* haklarının korunması, akla ilk olarak "grev yasağı"nı getirmektedir. "Desteklenen" ve "himaye edilen" işverenin hakları, ücret dondurmaları, emek sömürüsünün artması, grevlerin ve her türlü direnişin yasaklanmasıyla korunur ancak.

"TANINMAZ BİR HAL"

"Bana derdin ki, oğlum derdin ki: Almanya
Gelecek birgün tanınmaz bir hale
Nerden bilecektim oğlum, bu yerin, nerden bilecektim
küller ve kanlı taşlar altında kalacağını böyle"
B. BRECHT

Hitler'in faşist diktatörlüğü, B. Brecht'in "Bir Alman Anasının Ağıtı"nda belirttiği gibi, Almanya'yı "tanınmaz bir hale" getirmiştir. Sadece Almanya değil, bütün dünya Hitler faşizminin saldırganlığı sonucu bir felaketin içine sürüklenmiş, 60-milyon insan ölmüş, yüzlerce milyon insan yaralanmıştır. Tekelci sermayenin en ırkçı, en gerici, en şoven unsurlarının desteğiyle iktidara gelen Hitler faşizmi, çok kanlı bir biçimde sonuçlanmıştır.

Almanya'da faşizm kuşkusuz ilericilerden, demokratlardan, sosyalistlerden direniş görmüştür. Ne var ki, faşizme karşı işçi sınıfının birleşik cephesinin ve tüm ilerici-demokrat unsurların halk cephesinin kuruluşu başarılamayınca, ortaya bu kanlı sonuç çıkmıştır.

HİTLER'İN BAŞARIYA ULAŞMASININ ASIL NEDENİ NE "BÜYÜK ALMAN ULUSU"NUN ÇIKARLARINI SAVUNMASI, NE TOPLUMSAL DEMAGOJİLERİ OLMUŞTUR. HİTLER TEKELCİ SERMAYENİN BAZI KESİMLERİNDEN GÖRDÜĞÜ BÜYÜK DESTEKLE FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURABİLMİŞ, DİKTATÖRLÜK SÜRESİNCE DE ELİNDEN GELDİĞİNCE TEKELCİ SERMAYEYE KARŞI GÖREVİNİ LAYIKIYLA YERİNE GETİRMEYE ÇALIŞMIŞTIR.

Hitler faşizmi bütün dünya emekçileri için acı bir deneyim olmuştur. Ancak Hitler faşizmi tümbaskıcılığına, barbarlığına, cinayetlerine karşın Alman toplumu içindeki başta işçi sınıfı hareketi olmak üzere ilerici ve demokrat güçleri yok etmeyi başaramamıştır. Bugün Alman halkının Sosyalist Devleti'nin, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin varlığı, bunun bir göstergesidir.

Bugün Türkiye'de Hitler'ci faşistleri taklit ederek iktidara gelme mücadelesi veren faşist bir hareket vardır. Bu faşist hareketin politik bir partisi, çeşitli kuruluşları, örgütleri bulunmaktadır. Türkiye'de faşizm, ülkemizi birgün "küller ve kanlı taşlar altında, tanınmaz bir hale getirebilmek" için tırmanışını sürdürmektedir. Türkiye'de uzunca bir süreden beri - Hitler faşistlerini taklit ederek tırmanmaya çalışan - faşizm, toplumun ilerici, demokrat, tüm unsurlarının bir araya gelerek, tırmanmayı durdurmaları ve faşizmi yok etmeleri *zorunluluğunu* ortaya çıkarmıştır. Faşizmin engellenmesi ve giderek yok edilmesi ise, kitlelerin örgütlü birleşik gücünün gelişip güçlenmesine bağlıdır.

"FAŞİZMİ EZECEĞİZ!"

"safları sıklaştırın çocuklar
bu kavga faşizme karşı, bu kavga
hürriyet kavgasıdır
N. HİKMET

Faşizm ülkemizde tırmanışını sürdürürken birçok cinayetler işlemiş, birçok saldırılarda bulunmuş, halk kitleleri arasında bir panik havası yaratmaya çalışmıştır. Ancak, dünya tarihi, Hitler diktatörlüğü gibi azgın ve güçlü bir faşist yönetimin bile yenilmez olmadığını göstermiştir. Faşizmin güçlenmesi nasıl ilerici-demokrat tüm antifaşist güçlerin dağınıklığına bağlıysa, daha fazla yara açmadan yok edilmesi de bu unsurların mücadelesine bağlıdır. Faşizme karşı kitlesel direniş, örgütlü mücadele bu tırmanışın etkisini hafifletecek ve bunu yok edecektir.

Bunun için antifaşistler, faşizme karşı mücadelede en geniş ve kararlı birliği oluşturmak ve kararlı biçimde mücadelelerini zürdürmek zorundadır. Tıpkı, faşistlerin katlettiği yedi yiğit Türkiye İşçi Partili'nin ve Dr. Necdet Bulut'un cenaze törenlerinde onbinlerce kişinin haykırdığı gibi: "Faşizmi Ezeceğiz!" Faşizmi ezmenin yolu, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın örgütlü birliğinden geçer.

BAŞBUĞ DİYOR Kİ: "ŞİMDİ TARİH, ŞİMDİ KADER BİZE YENİ BİR GÖREV VERMEK ÜZEREDİR. ÇÜNKÜ MİLLETLER TARİHİNDE YENİ BİR 200 YIL DOLMAK ÜZEREDİR. BU TARİHİ GÖREV, BÜYÜK TÜRKİYE'Yİ MİLLİYETÇİ TÜRKİYE'Yİ KURMA GÖREVİDİR."

Jacquard usta'dan Necdet Bulut'a

VARLIK ÖZMENEK

JACOUARD MAKİNASININ ÇİÇEKLERİ

Bu yazının başlığı Nazım Hikmet'in, Martin Russak'tan çevirdiği bir şiirin başlığı aynı zamanda. Russak, Amerikalı bir şair. Nazım usta Nail V. Beyle birlikte çevirmiş şiiri:

Ne güzel, ne güzeldir,
Jacquard makinasında
dokuduğum
yeşil, kızıl, mor
ışıltılı çiçekler...
Onlar bana;
Haledon'da bir çayırı,
kırı
ve ağaçları hatırlatıyor...
Bahar...
Pırıldıyor güneşte papatyalar.
Güzel Jocquard çiçekleri...
Onlar bana;
tatlı Pequonack kıyılarını
ve göz kamaştırıcı yamaçları
hatırlatıyor...
Ey güzel ve hazin;
hazin Jacquard çiçekleri...

Bu satırlar, kaybıyla yüreğimizi çatırdatan Necdet Bulut'un, Vatan Gazetesinin 15 Ocak 1978 günlü sayısında yayınlanan yazısının başlık ve giriş bölümü...

Ben o günlerde Vatan Gazetesinin Ankara büro şefliği yapıyordum. Sık sık Necdet Bulut'tan yazı isterdim.

Ve o nefis kahkahalarından birini atardı:

"— Hoca be, biz ne biliriz yazmasını?..."

Sonra da eklerdi:

"— Tamam babacığım, istiyorsun, elbette çalışacağım yazmaya. Söyle ne zaman hazır olsun?..."

Kararlaştırdığımız gün ve saatte getirirdi yazısını. Bürodan içeri girer, ikiye katlanmış yazısını masama bırakırken enfes kahkahası çınlatırdı gene ortalığı:

"— Hoca, sen beni yazar sanıyorsun galiba.."

O, bu heybetli karikatürü çizerken, yaşama sevincinin gümbürtüsünden nefesim kesilirdi. Alçak gönüllülük, gösterişsizlik, isimsiz bir yaşam dokumacılığı...

Bildiği konu ve olayı pek ustaca ve pek güzel yazan Uğur Mumcu Cumhuriyet'teki köşesinde şöyle anlatıyor bu heybeti:

"— Dr. Necdet Bulut! Yürekli, namuslu, yiğit bir aydın, sosyalizme inanmış bir bilim adamı..."

Şimdi, Necdet Bulut'un "Jacquard makinasının çiçekleri" başlıklı o yazısının devamına gelelim. Şöyle diyordu Bulut:

"Şimdiye kadar bu sayfada, bilgisayarlar, bilişim, teknoloji konusunda yazdığımız yazıları okuyan okurlar herhalde şaşıracaklar bugün bu şiirle başladığımız için. Nedir Jacquard makinası. Bilgisayarla ilişkisi ne, diye düşünecekler...

Joseph Marie Jacquard bir Fransız işçisi. Bir dokumacının oğlu. 1752'de doğmuş, Fransız ihtilalini yaşamış ve 1834'te ölmüş. Babası usta, kendisi de işçi olarak çalışmış dokuma tezgahlarında. Dokuma tezgahlarında desenlerin otomatik olarak işlenmesinin yollarını arıyor. Ve geliştirdiği mekanizma 1805 yılında başarıya ulaşıyor. Bu buluş, üzerinde bir dizi delik bulunan kartlarla istenen desenlerin kumaş üzerine geçirilmesini sağlıyor..."

Necdet Bulut, kendi dalındaki yetkinliğini, burun yokuşlarına vurmadan, bilim adamlığının kaynağına Jacquard ustanın anısına dikiyordu bayrağı. Şöyle devam ediyordu:

"Jacquard'ın, dokumacılıkta, kendisinin en iyi bildiği üretim faaliyetinde, yaptığı bu buluş, belki de en ilginç kullanımını bilgisayarlarda buldu. 1830'larda İngiliz matematikçisi C. Babbage, cebirsel desenleri, Jacquard'ın tezgahının çiçekleri ve yaprakları örmesi gibi örecek bir makina tasarladı. Böylece, bilgilerin de, delikli kartlarda işlenmesi fikrini ortaya atmış oldu. Babbage 1871'de tasarladıklarını gerçekleştirmeden öldü ama düşündüğü kartlar 1890'larda nüfus sayımlarında kullanılmaya başlandı. Bugün de, modern bilgisayarlara bilgi verilmesinin, programların bilgisayarın belleğine yüklenmesinin araçlarından biri olarak kullanılan delikli bilgi işlem kartları böylece geliştirildi..."

Necdet Bulut, Jacquard ustasının ölümsüz anısına, onun dokuduğu "yeşil, kızıl, mor, ışıltılı" çiçekleri serperken yazısını şöyle bitiriyordu:

"Bir bilgisayarcı olarak haksız mıyım, Nazım ustada Jacquard Makinasının Çiçekleri'ni görünce heyecanlanmakta? Dünün üretim faaliyetindeki bir buluş bize, modern bilgisayarlara bilgi ve program vermenin aracını sağladı. Bugünün üretim faaliyetindeki buluşlar, kimbilir ne güzel gelecekler yaratacak insanlar için..."

Bu yazı, Necdet Bulut'un hamurunu, kişilik örgüsünü ve bilincini vurgulayan güzel bir örnektir.

Bu yazısındaki bilinç ve desen, bu yazısındaki doku ve dokunaklılık, bu yazısındaki renk, bu yazısındaki sevinç, coşku ve gelecek günlere duyduğu inanç, Necdet Bulut'un ta kendisidir.

Yürekliydi, namusluydu, yiğitti, sosyalizme inanmış bir bilim adamıydı evet.

Ama bu arada, sayısız arkadaşlık deneylerime de dayanarak O'nun onur ve gurur duyduğu politik kimliğini öncelikle vurgulamaktan övünç payı çıkartıyorum:

— Necdet Bulut Türkiye İşçi Partiliydi...

Yaşamının her anında seçkin kişiliğini, yetkin bilim adamlığını bu politik kimliğin önüne değil, ardına seferber etti.

Bilim adamlığının sırça köşkleri yerine, bilimin ve bilim adamlığının özgür ufukları için faşizme karşı bilimin çarpışma atölyelerini seçti.

"He" deyip sermayenin paralarına garkolmak yerine, sömürüye karşı, toplumsal kurtuluşun bilinçli, örgütlü mücadele alanlarını seçti.

Dünyanın ve Türkiye'nin aydınlık geleceği için bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinin inançlı, kararlı ve özverili inşaatının emekçiliğini seçti.

Cisimsel varlığının söndüğü yerde geleceğe, ölümsüzlüğe koşan bir alev bıraktı. İşçi sınıfının kudretli elleri evrensel öcünü alırken, Necdet Bulut'unu unutmayacak.

Jacquard ustaların soluğunu bugünlere taşıyan yaşam ve mücadele dokumacısı Necdet Bulut'a selam. Selam bulutlara...

Toplu işten çıkarmalar hızlandı

KARAYOLLARI'NDAN SONRA YSE VE SÜMERBANK SIRADA

AHMET UNAL

Yürüyüş'ün 188. sayısında toplu işçi çıkarımlarının daha da artacağı yazılmıştı. Bu yazılanlar şimdi doğrulanıyor. Üstelik bizzat hükümet eliyle, binlerce işçi, asıl görevi "hizmet üretmek" olan devlet sektöründen atılıyor. Büyük sermaye, kapitalist sistemin kendi yapısından kaynaklanan bunalımdan çıkmanın yolunu, "hammadde darlığı", "döviz transferlerinin yapılamayışı" gibi gerekçeler öne sürerek işçileri kapı önüne bırakmakta bulurken hükümet de, bunalımdan çıkış yolunu devlet sektöründe işçi "ayıklamakta" görüyor.

Diğer bir deyişle hükümet, "bunalımın yükünü" işçi sınıfının omuzlarına yüklemekte büyük burjuvaziyle birleşiyor. Örneğin bu gerekçeyle Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı işyerlerinde "işçi fazlalığı" olduğu öne sürülerek 15 bin işçinin işine son verildi. Bu plan, işçilerin üyesi bulundukları Türk-İş'e bağlı Yol-İş Federasyonu ile birlikte uygulandı. Planın uygulanışı kısmen Yol-İş Federasyonuna bağlı sendikalarla "toplumsal anlaşma" çerçevesinde imzalanan 8. dönem toplu iş sözleşmesinde yer alıyordu.

İLK HEDEF: KARAYOLLARI

Maliye Bakanlığı, Bayındırlık Bakanlığı'ndan Devlet Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı işyerlerinde fazla işçi istihdam edilmekte olduğunu, bunun hükümete büyük külfetler yüklediğini bildirerek, işçi sayısının 1976 yılı sayısında dondurulmasını istemişti. Bayındırlık Bakanlığı, Maliye Bakanlığı'nın bu dayatması karşısında Karayolları Genel Müdürlüğü'ne bağlı 17 bölge müdürlüğünde 15 bin mevsimlik işçinin işine topluca son verdi. Çıkarılan işçiler arasında 6-8 yıllık hizmette bulunmuş olanlar da vardı. Yol-İş'le imzalanan toplu sözleşmenin 134. maddesinde kıdemi fazla işçilerin işlerine son verilmemesi hükmü yer aldığı halde, kıdemli işçilerin çıkarılmasına öncelik tanındı.

Sendika buna ses çıkarmadı. Bayındırlık Bakanlığı, Maliye Bakanlığı'nın istemi üzerine, Devlet Karayolları'nda çalışacak işçi sayısını 35 bin'de dondururken; daimi işçi sayısında da bu rakama varabilmek için, işlerine son verilen 15 bin işçinin dışındaki mevsimlik işçilerden daimi kadroya alınacak işçileri saptama görevi, Yol-İş ile Karayolları Genel ve Bölge Müdürlüklerinde oluşan "aday saptama kurullarına" bırakıldı. Genel Merkez üst kurulunun dışında 17 Bölge Müdürlüğünde oluşturulan "aday saptama kurulları" mevsimlik işçilerden kimlerin daimi kadroya alınacaklarını alel acele belirleyerek, bunların dışındaki 15 bin işçiyi, bir daha Karayolları'na sokmamak üzere işten çıkarttı.

Hükümet, Karayolları'nda sadece tensikat yapmakla kalmadı. Aynı zamanda, gerek daimi kadroda bulunan, gerekse halen mevsimlik işçi niteliğini koruyan yol işçilerine toplu sözleşmeden doğan 300 milyon lira tutarındaki borcunu da ödemedi. Binlerce işçi, 5 aylık ücret farklarını, 7 aylık yakacak yardımlarını, 3 aylık seyyar görev tazminatlarını, Eylül ayında ödenmesi gereken öğrenim yardımlarını alamadı. Sendikaları Yol-İş'e yaptıkları başvurular ise sonuçsuz kaldı.

Hükümet, Karayolları'nın dışında Yol Su Elektrik bölge müdürlüklerinde de, yüzlerce işçiyi işten çıkarmaya hazırlanıyor. Bunun ilk örneği, geçtiğimiz günlerde Adana'da binlerce işçinin kapı önüne bırakılmasıyla verildi. Önümüzdeki günlerde de diğer illerdeki YSE işyerlerinde tensikatların devam etmesi bekleniyor. Büyük bir olasılıkla bunu Sümerbank gibi iktisadi kamu kuruluşları izleyecek.

TOPLUMSAL ANLAŞMA'YA İMZA KOYANLARDAN HESAP SORULMALIDIR

Verdiği oylarla hükümet yaptığı CHP'nin "şimdi kendilerine yaptıklarından", işçi sınıfı dersler çıkarıyor.

Türkiye'de işçi ve emekçi kitleleri yıldırmak için faşist terörü tırmandıran büyük sermayeye ödün üzerine ödün veren Ecevit hükümetinin, bir yandan işçi ve emekçi kitlelerin demokratik ve ekonomik haklarını sınırlayıcı yasa önlemlerine giderken, diğer yandan devlet sektöründe "toplumsal anlaşma"lara göre işçi çıkarımlarını yoğunlaştırmasını da "doğal" saymak gerekiyor.

Türk-İş'e bağlı sendikalarda örgütlenmiş işçilerin ise, bu gelişmelerden çıkaracağı dersler daha çok.

Hükümet, devlet sektöründe binlerce işçiyi kapı önüne bırakmakla, Türk-İş'e, Türk-İş içinde örgütlenmiş işçilere "Toplumsal Anlaşma"nın nemenem birşey olduğunu gösteriyor. Toplumsal anlaşmaya imza atmış sendikacılarla birlikte adeta işçi sınıfını cezalandırıyor.

Türk-İş'e bağlı sendikalarda örgütlenmiş işçiler, bir "ihanet belgesi" niteliğini taşıyan "Toplumsal Anlaşma"ya imza koymuş Türk-İş yöneticilerinden hesap sormalıdırlar. Toplu sözleşmelerle, kendilerini burjuvaziye satan sendika ağalarının yakasına yapışmalıdır. Gerek Türk-İş yöneticilerine, gerekse kendilerini "sürü" gözüyle gören sendika ağalarına, hükümetle imzaladıkları "Toplumsal Anlaşma"nın faturasını ödetmelidirler. Bu da, bağlı bulundukları sendikalarda tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesini yaşama geçirmek, sarı sendikaları çökertip ilerici sendikaları güçlendirmekle olacaktır.

Pazarcık

Maocu bölücülük faşist bölücülükle kolkola

Faşist Parti Kahramanmaraş'ın en büyük ilçelerinden biri olan Pazarcık'ı Kahramanmaraş'la birlikte bir sıçrama taşı olarak kullanmak istiyor. Faşistler burada özellikle alevi-sünni ayırımını kullanarak olay çıkarmaya çalışıyorlar ve sınıfsal mücadeleyi saptırmaya uğraşıyorlar.

Tümüyle burjuvazinin hizmetinde olan maocu bozgunlar da Pazarcık'da faşist partiyle aynı çizgide yürümekteler. Tarımcılığın çok önemli olduğu ve nüfusun tümüne yakın bir kısmının tarımla uğraştığı Pazarçık'ta verimli toprakları paylaşan alevi ve sünnilerin ayrı ayrı köylerde yerleşmiş olmaları maocuların işine yaramaktadır. 1973' den beri Pazarcık'ta çalışmalarını arttıran Maocular eskiden beri burjuvazinin bilinçli olarak yaymaya çalıştığı "Moskof düşmanlığı" ve antikomünizm propagandasından yararlanıyorlar. 12 Mart döneminde yaygınlaştırılan Antisovyetizm çizgisinde etkinliklerini arttıran maocular bu arada köylülerin sosyo-ekonomik ve demokratik yaşamını daha ileriye götürecek herhangi bir niteliği olmayan eylemler yaptılar. Bu eylemlerin sonucu tam bir başarısızlık oldu.

Aslında maocuların başarısızlıklarının nedenleri şöyle sıralanabilirdi: 1) Hareketin işçi sınıfından kopuk olması, 2) Maocuların sınıfsal mücadele yerine alevi-sünni ayırımını kullanmaları ve 3) Eylem ve mücadelede örgütsüzlük, ilkesizlik.

Hareketin işçi sınıfı hareketinden kopuk olması hem Mao'nun sapık ideolojisinin şablonculuğunun sonucu, hem de işçiler arasından taban bulamamalarından kaynaklanmaktadır. Maocuların mezhep ayrılıklarından yararlanarak tutunmak istemeleri hem kolaycılığın, hem de sorumsuzluğun bir sonucudur. Alevi-sünni, Türk-Kürt düşmanlığı yaratılmak istenmesinin, bunun körüklenmesinin acı sonuçları Malatya'da, Elazığ'da, Sivas'ta yaşandı.

Bir yanda faşistlerin diğer yanda maocuların eylemleri Kahramanmaraş'ı acı olaylara gebe hale getirdi. Şimdi Pazarcık'ta yaratılan görünüm şöyle: Sünniler sağcı, aleviler solcu(!)

AĞALARIN YANINDA

Maocular tüm eylemlerinde alevi köylerini üs olarak seçtiler, sünni köylerini ise önyargılı olarak "faşist" ilan ettiler. Bundan yararlanmayı bilen burjuvazi de sünni köylerini faşist harekete taban olarak kullanıyor. İşte maocuların sapık eylemlerinden bazı örnekler.

Maocular ondan fazla Mersedes'i, binlerce dönüm arazisi olan CHP eski milletvekili İsmet Ağaoğlu ve ailesini köylülerin dostu olarak ilan ettiler ve onunla işbirliğine girdiler. Kimi zaman 100-150 dönüm toprağı olan köylüleri Faşist Ağa olarak ilan ettiler, yayın organlarında olmadık yalanları söylediler. Tarlalarının hepsi 150 dönüm dolayında olan "Pinco" lakabındaki kişi Aydınlık sütunlarından düşmezken, 15 bin dönüm toprağı olan Papazlar Sülalesinden 4-5 bin dönüm tarlası bulunan birçok toprak sahibinden hiç söz edilmediği, hele sünni toprak sahiplerine hiç yaklaşılmadığı görülüyor.

Son zamanlarda aralarına "ilerici" bir köşe yazarının da katıldığı koro Mehmet Çetin olayını Pazarcık için planlanan yeni oyunlara alet etmektedir. Bu olay siyasal propaganda için çarpıtılmaktadır. Ama maocular artık Pazarcık köylerinde birkaç genç dışında taban bulamamaktadırlar. Köylülerin maoculara karşı tepkisi hergün biraz daha pekişmektedir.

Maocuların burjuvaziyle işbirliği son olarak Davutlar köyünde gözlendi. Sosyalizmin sesinin Pazarcık köylerinde duyulmaya başlamasıyla birlikte telaşlanan burjuvazinin yardımına maocular yetişti. Maocular iki GENÇ ÖNCÜ üyesini, Salman Bünül ve Ökkeş Sayılır'ı, önce yaraladılar, sonra da iftira ederek tutuklanmalarına neden oldular.

Ancak sosyalistler her yerde olduğu gibi Pazarcık'ta da görevlerinin başındalar. İşçi sınıfı hareketi doğrultusunda yönlendirilecek çalışmalarla ırkçı ve mezhepçi ayrımlar yerine sınıfsal mücadele geliştirilecek ve devrimcilik adına yapılan kepazeliklere son verilecektir.

Deniz emekçilerinin güncel istemi: KOOPERATİFLEŞME

YEKTA AVAROĞLU

Dünyanın en yüksek balık verimine sahip denizlerinden biri olan Karadeniz'e 200 metre derinlikten sonra H_2S gazı tabakası başlar. Bu gaz canlılar için öldürücüdür. Bu yüzden uzun yıllar ölü deniz gözü ile bakılan bu denizde yapılan son araştırmalar, yüksek balık potansiyelini ortaya çıkardı. Araştırmacılar bunu iki nedene bağlıyor:

1- Karadeniz'e akan çok sayıda ırmakların taşıdığı planktonlar (gözle görülmeyen organik maddeler) balıkların ana gıdasıdır.

2- Irmakların getirdiği planktonlar denizdeki akıntıların etkisi ile yayılır ve dibe doğru inerler. Balıklar bu planktonların bir kısmını ilk yayılma anında tüketirler. Yapılan gözlemlerde, H_2S tabakasına inen planktonların bu gazın etkisi ile (yapılarında meydana gelen değişiklikle) hafifleyerek tekrar yüzeye doğru çıktığı görülmüştür. Karadeniz'e özgü bu olay onu büyük bir balık yemi deposu haline getirmiştir. Bu nedenle 200'den fazla okyanus gelişli balık türü bu ortamı tercih ettiklerinden bir daha geri dönmemiştir. Buna karşın Karadeniz'in balık bakımından çok fakir bir deniz olduğuna ilişkin raporlar verilmiş, bu raporlar da yetkili çevrelerde olumsuz etkisini uzun yıllar sürdürmüştür.

KARADENİZ'DE TÜRKİYE BALIKÇILIĞI

Balıkçılığımız 15 yıl öncesine kadar en ilkel koşullar içinde idi. Bugün bir hayli ilerleme göstermiş olan balıkçılığımız yine de modern balıkçılıktan çok uzaktadır. Üretimin büyük kısmını, dibe bağlı olmayan (sürüler halinde göç eden balıklar) hamsi, istavrit, lüfer, palamut, torik, kolyoz, uskumru vs. oluşturur. En etkin avcılık gırgır ve ırıp diye adlandırılan çevirme ağları ile yapılır. Deniz dibinde yaşayan balıkların avlanmasında ise en gelişmiş sistem "trol" dur. Bunların dışında ufak balıkçılık dediğimiz, diba ağı, yüz ağı, saçmacılık, oltacılık paraketecilik vs. yolu ile yapılan üretimin genel toplama büyük katkısı vardır.

Devlet İstatistik Enstitüsü her yıl su ürünlerimizin üretim miktarlarına ilişkin rakamlar yayınlamaktadır. Ancak üretimin kaynağına inmek olanaklarından yoksun araştırmacıların bildirdiği sonuçlar gerçekleri yansıtmaktan çok uzaktır.

Enstitü tarafından 1975 yılında su ürünleri üretiminin toplamı 240 bin ton olduğu bildirilmektedir. Bu duruma göre üretimdeki payı yüzde 80 olan Karadeniz'de 192 bin ton üretim yapılmıştır. Yalnız Karadeniz'de yapılan üretim 300 bin tonun üzerindedir ve 5 yıldır üretim bu rakama yaklaşık olarak sağlanmaktadır. Karadeniz, üretimi çok daha artacak bir potansiyele sahiptir.

Bu üretim potansiyelini daha da artırmak olanaklarından Karadeniz'in tipik balık türlerinden biri olan hamsi ve hamsi üretimi konusunda yapılacak basit bir değerlendirme sorunun önemini belirtmeye yetecektir. Her birinin üçer yedek teknesi (aktarma motoru) bulunan 60 tane gırgır aygıtı ile günde ne kadar hamsi üretilebileceğinin hesabını yapalım: Her aktarma motorunun tonajı ortalama 40 tondur. 3 aktarma motorunun toplam tonajı 120 ton olur. 60 gırgırla yapılan bir günlük üretim 7.200 ton eder. Hamsi avcılığının yaklaşık 5 ay gibi bir süreyi kapsadığını gözönünde tutarsak, bir av mevsiminde 1 milyon 80 bin ton hamsi üretilir. Hamsinin Türkiye'de ortalama 10 liradan satılması durumunda sağlanan bir yıllık gelir 10 milyon 800 bin liradır. Yalnızca hamsiden devlet desteği ve kredileri ile yapılan 10 milyon 800 bin liralık üretimden devletin vergi yolu ile yararlandığı söylenemez. Hem bu önemli gelir kaybını önlemek hem de daha gelişmiş araç, gereç ve teknikler balık üretimini geliştirmek için devletin bu alanda gerekli önlemleri alması zorunludur.

Bu nedenlerle balıkçılığımızın kooperatifleşme yolu ile örgütlenmesini sağlamak, kooperatifleşme çalışmalarını desteklemek devletin başlıca görevlerinden biri durumuna gelmiştir. Böylece bir yandan üreticinin emeğini ve alınterini değerlendirmesine yardım edilmiş, bir yandan da toplumsal hizmetler için devlet önemli bir gelir kaynağı sağlamış, vergi kaçırma sorunu için gerçekçi bir çözüm bulunmuş olacaktır.

Karadeniz için de, balıkçılık sorununda geçerli olan deniz kirlenmesi olasılığının önlenmesi için gerekli önlemler alınmalıdır. Yanlış ve mevsim dışı avlanmanın önüne geçilmelidir. Bu önlemler alındığında Karadeniz'in, ileri sürüldüğü gibi bir ölü deniz olmadığı, tersine büyük bir balık tarlası olduğu gerçeği ortaya çıkacaktır.

Ergun Göze

"Bir de Maocu olmasalar..."

Son zamanlarda maocularla faşistler arasında görülen "balayı", sonunda Tercüman Gazetesinin MHP avukatı yazarlarından Ergun Göze'nin sütunlarına da sıçradı. Bazı maocu gruplar katil, saldırgan, koşullanmış faşist çetelerin mensuplarıyla "oturup tartışmayı" savunurken, Tercüman'ın "nev-i şahsına münhasır" kalemi Ergun Göze ortaya çıkıverdi. Tercüman'ın 11 Aralık tarihli sayısında çıkan "Mao'cu Genç-Ülkücü Genç" başlıklı yazısında Ergun Göze, adı geçen iki "tip" genç arasındaki benzerlikleri ortaya koyuyordu. Göze'ye göre bu benzerlikler şöyleydi:

"...Ve Çin nire, Türkiye nire, Mao kim, Türk genci kim? demeden sadece bu gençleri anlamak için düşünüyorum. Çünkü maocu gençler solun en atak, en gözü kara gençleridir. Hep ölüyorlar, yazık oluyor. En bariz vasıfları sadece ve sadece ve mutlaka inanmak ve inandığını tatbik etmek için ölümden korkmamak. Ülkücü gençler gibi. Aynı iklimi, aynı ruhi çerçeveyi belirtiyorlar aslında."

Ergun Göze bu "inanmış ve korkusuz" gençlerin bazı hatalarını da saymıyor değil. Ama bunlar "tali" hatalardır. Çünkü: "Aralarındaki temel zıddiyete rağmen maocu gençlere Lenincilerin 'Maocu Bozkurtlar' dediğini ve onları kendileri için belki ülkücülerden daha tehlikeli ilan ettiklerini biliyoruz."

Ergun Göze maoculara bir de acıyor. Bu maocu gençlerin "insani değerlerini atalarından kazanmış bulunduklarına", yani Cengiz'lerden, Fatih'lerden, Timur'lardan kazandıklarına inanıyor. Göze'yi bu kanıya getiren ise kuşkusuz maocu gençlerin "tavır ve davranışları" olsa gerek. Ergun Göze'ye göre de tek hataları maocu olmaları.

"Ne güzel şeyler yapıyorlar; bir de maocu olmasalar!"

Yüksek okullarda

MAOCULAR KARŞI DEVRİMCİLİĞİN BAYRAKTARI

Aydınlıkçılar, maocu karşı devrimciliğin bayraktarı. Tekelci burjuvazlye sırtını dayamış, ağzından köpükler saçarak, çığlık çığlığa tepinip duruyor. Bir süredir de yeni bir provokasyon peşinde. İlerici, sosyalist öğrencilerin etkin olduğu ve faşist sürülerin gelmeye cesaret edemediği okulların durumuna öylesine içerliyorlar ki, sızlanıp duruyorlar. Ama yalnız sızlandıklarını söylemek de, bu sapıkların niyetlerini anlatmakta yetersiz kalıyor.

Farklı fikirlerin demokrasi ortamında özgürce tartışılması için, hangi görüşten olursa olsun, şebekesi olan herkes okuluna girebilmeli, diyorlar. Böylelikle, ayrı fikirler(!) tartışılarak ikna edilecekmiş. Aydınlıkçı maoculara göre eli kanlı faşistler, yalnızca farklı fikirlere sahip gençler. Onların da herkes gibi okumaya hakkı var. Türkiye gençliğinin bir parçası dedikleri faşistler, ellerine kalem-kitap alınca masum ülkücü öğrenci oluyor onlara göre. Ve öğrenim özgürlüğünü engellemek isteyen eli kanlı faşistleri okullardan uzaklaştırmaya çalışan herkes de, öğrenim özgürlüğü ve can güvenliği düşmanı zorbalar!

Bu sapık düşüncelerin elbette nedenleri var. Onlar, gençliğin faşist teröre karşı direnişinin hedefini saptırmaya ve faşistlerin varolmadıkları okullarda olay çıkararak, bu okullardaki eğitimi engellemeye çalışıyorlar. Bu politikalarıyla, antifaşist gençlik içinde bulanıklıklar yaratarak, çekebildikleri kadar genci faşistlere karşı direnişten uzaklaştırmayı hesaplıyorlar.. Kısacası bu karşı-devrimciler, kardeşleriyle kolkola gericiliğin en azgın şampiyonluğunu yapıyorlar. İşin garibi, Aydınlıkçı "gençler" rahat rahat herkesin -katiller de dahil olmak üzere- okullara girebilmesi gerektiğini savunurken, kendileri gelemiyorlar okullara. Çünkü, karşılarına aldıkları geniş gençlik kitlesi buna izin vermiyor. Gençliğin antifaşist birliği, maocu ve faşistlerin kolkola giriştiği hesapların boşa çıkartacak, onlara hakettikleri dersi verecektir. Öğrenimin kesintisiz sürdürülmesinin ve can güvenliğinin güvencesi bu birliktir.

ABD EMPERYALİZMİN KOYNUNDAKİ NEO—FAŞİZM

Amerika Birleşik Devletleri'nde varolan neo-faşist örgüt, grup ve fraksiyonların tümünün adlarını ve etkinliklerini birer birer sıralamak bu yazının boyutları düşünüldüğünde olanaksız ve aynı zamanda gereksiz bir uğraş olur. Bu yüzden Amerika Birleşik Devletleri'ndeki neo-faşist örgütlerin başlıcaları üzerinde durmakla yetineceğiz. Bu örgütler hakkındaki bilgiler Amerika Birleşik Devletleri'nde adeta cirit atan. tüm diğer benzerlerinin içinde bulunduğu duruma da bir ışık tutacaktır.

Kendilerine "amerikancı" etiketini yapıştıran neo-faşist örgütler başlı başına bir grup oluşturacak düzeydedir. Bu gruptaki örgütlerin yayınları içinde en önemlisi "The Herald of Freedom" adını taşıyor. Bu yayında bilinen yahudi düşmanı ve antikomünist görüşlerin yanında masonlara ve kadınlara da küfürler yağdıran yazılara rastlanabilmektedir. Herald of Freedom'un yöneticisi Frank Capell adlı eski bir FBI ajanıdır. Düşmanı olarak gördüğü milyonlarca kişinin fişlerini kapsayan bir dosya sahibi olmakla öğünmektedir. Kendilerini "amerikancı" olarak adlandıran neo-faşist toplulukların Amerika Birleşik Devletleri içindeki neo-faşist harekette önemli bir yerleri olmadığını söylemek yanlış olmaz.

Hitler'i ABD emperyalizminin çıkarlarına uyarlayan neo-faşizmin karşısında tüm emekçiler yer alıyor.

MC CARTHY DAMGALI AMERİKAN NEO-FAŞİZMİ

ABD'deki bazı neo-faşist gruplar, Mac Carthy döneminin hızlı anti-komünizmine ve ne idüğü belirsiz bir Amerikan milliyetçiliğine sıkı sıkıya bağlı kalarak mücadele ediyorlar. Bu gruba katabileceğimiz örgüt ve hareketler toplamı, bu niteliklerinden ötürü, kelimenin sözlük anlamı ile "neo-faşist" (yeni faşist) olarak adlandırılmayı hak etmektedirler. Şöyle ki, bunların geliştirdiği politik strateji ve ideolojik görüşler, en azından ilk bakışta, kaynağını İkinci Dünya Savaşı öncesi nazi ve faşist hareketlerden almamakta ve savaş sonrası ABD'de geliştirilen anti-komünist ve barış düşmanı görüşlere dayanmaktadır. Bu görüşler, faşizmin klasik tezlerinin Amerikan emperyalizminin çıkarlarına uygun bir adaptasyonundan başka bir şey değildir. "Biz bize benzeriz" örneği, bu örgütlerin tüm diğer neo-faşist örgütlerden farklı birer yaratık olmadıklarını akıldan çıkarmamak gerekir.

Bu grup içindeki örgütlerden John Birch Society 1958 yılında kuruldu. Örgüt, adını 1945 yılında Çin'de halkçı güçlere karşı kurşun sıkarken öldürülen John Birch adlı bir Amerikan subayından alıyor. Örgüt, John Birch'ün "Üçüncü Dünya Savaşı'nın ilk kurbanı" olduğu görüşünü savunuyor. Örgütün savaş açtığı kişiler arasında Roosevelt, Truman, Eisenhower, Nehru, Nasır, De Gaulle, ve Kissinger'in (!) adları geçiyor. Bu arada soğuk savaş döneminceki marifetleri hâlâ unutulmamış olan John Foster Dulles ve eski bir CIA şefi olan Allen Dulles "uluslararası komünizmin el süremeyeceği koruyucular" olarak nitelendiriliyor.

John Birch Derneği tüm ülkeye yayılan 120 kitabevi ve "Yerel Polis Komitenizi Destekleyin", "Pan Amerikanist Politika Komitesi" gibi adlar taşıyan yan örgütleri aracılığıyla üye sayısını arttırmaya çalışmaktadır. Bunun dışında "Liberty Loby" adını taşıyan bir Amerikan baskı grubuyla Amerikan Kongresi'ni etkilemeye uğraşmaktadır. Yine aynı gruptan bir başka örgüt olan "American Mercury" yayınladığı dergilerle ırkçılık propagandası yapıyor ve uluslararası ün yapımış faşistlerin yazılarına sayfalarında yer veriyor. Başka bir örgüt ve Amerikan Partisi Başkanı Tom Anderson, ABD başkanlık seçimlerinin değişmez adaylarından biri. Üye sayısının onbin dolayında olduğu sanılıyor.

FAŞİZMİN "SAĞDUYU"SU

Hitler Reich'ının yıkılışının ertesi günü ABD'de çıkmaya başlayan bir dergi şu şaşırtıcı adı taşıyordu: "Amerika Birleşik Devletleri Aryenler'ce kuruldu. Bunlar ülkeleri için herşeylerini vermeğe hazır savaşçılardı. Bu kuruculardan hiçbiri ABD'nin düşüşüne ve zencilerle yahudilerin oluşturduğu iki irinli yaraya tahammül edemezdi..." Sağduyu 1973'den 1977'ye dek yayına ara verdi. Bu tarihten sonra, yayınını haftalık bir dergi olarak sürdürmeye başladı. "Haç ve Bayrak" ve "Milliyetçi Haçlı Seferi" adını taşıyan neo-faşist yayınlar da Sağduyu ile aynı değirmene su taşımaktadırlar. Bunlardan "Haç ve Bayrak" yaklaşık 200 bin satış yapmaktadır. Bu yayınlar bazı eylemci neo-faşist gruplarla sıkı işbirliği içinde bulunmaktadırlar.

Amerikan Anayasası Savunucuları adlı neo-faşist örgüt özellikle ABD silahlı kuvvetleri ve onunla birlikte federal ve eyalet polis örgütleri içinde çalışma yapmaktadır. Örgütün yöneticisi ünlü Amerikan generallerinden Mc Arthur'un mesai arkadaşlarından Amiral del Valle'dir. Bu örgüt Amerikan "nazileri" ile çok sıkı ilişki içindedir.

ABD'de kendilerine milliyetçi-devrimci adını yakıştıran neo-faşist yayın ve örgütler yine ABD'de bulunan bazı göçmen

İRAN'DA GERİYE DÖNÜŞ YOK!

İran'da faşist Şah rejimi kan dökmeye devam ediyor. Ama halkın direnci kırılmıyor. Direniş yeni boyutlar kazanarak sürüyor.

Şah ve çevresi durumun "ciddiyetini" kavramışa benzerler. Dokunaklı demeçler veriyorlar. Bir yandan da toplama kalabalıklarla kendilerine destek olacak gösteriler düzenleme çabalarına başladılar.

Başkaları da gelişmelerin bilincindeler. ABD yetkilileri sonradan tevil etseler de, İran Şahı'nı desteklemekte en azından eskisi kadar rahat değiller. Kuşkusuz, gerektiğinde kaçamak bir yol bulmak, Şah'tan başka bir "at"a oynayabilmek için.

"Yabancılar" İran'ı boşaltıyorlarmış. Bir "cehennemden" kaçtıklarını söylüyorlar. Yeşilköy'e gelen İran'da yerleşik Amerikalılarm, "can güvenlikleri" kalmamış. Öyle söylüyorlar.

Bu "İran cehenneminden kaçanların" kendilerine hiç sormadıkları bazı sorular var. Başta kendilerinin İran'da neden bulundukları sorusu. Sonra İran'ı cehenneme çevirenlerin kim olduğu? Ama en önemlisi kendilerini böyle yollara düşüren gelişmeler öncesinde 35 milyonluk İran halkının hiç değinmedikleri "cehennem" hayatı.

Öncelikle bir saptama gerekiyor. İran'da olaylardan söz ediliyor. Ama "olaylar" kimin kana boyadığı açıkça ortadayken, bunun üzerinde fazla durulmuyor. Şah'ın askerlerinin müdahaleetmediği gösterilerde hiç bir "kanlı olay" çıkmıyor. Bunun için Tahran'daki son milyonluk gösteriyi hatırlamak yeterli. Şah'ın gidilimlü, toplama göstericilerinin eylemlerini bir anda çapulculuğa dönüştürmeleri, "şiddet"i kimin kullandığını ortaya açıkça çıkardı.

Bu olguyu unutmamak gerekiyor. Çünkü bu olgu en "bilinçli kör gözlere" bile İran'da olayların faşist diktatörlüğe karşı direnen halk hareketi olduğunu gösteriyor. Ama İran üzerine uluslararası politika açısından yapılan değerlendirmelerde bu olguyu tüm açıklığıyla göstermek burjuva basınının işine gelmiyor.

İran'daki olayları yorumlayan burjuvazinin yazarları gelişmelerin uluslararası politikada doğurabileceği sonuçların bilincindeler. Bunun için, değerlendirmelerini klasik "güç dengeleri" ve "nüfuz bölgeleri" saptırmaları içinde yapmaya devam edebilmek için, İran'daki halk hareketi olgusunun ve faşist yönetime karşı mücadelenin doğal olarak onun baş destekçisi emperyalizme karşı mücadele ile bütünleşmesinin kaçınılmaz olduğu gerçeğinin üzerini perdelemek zorundalar. Böylece Şah yönetiminin devrilmesinin emperyalizmin İran ve Orta Doğu'daki egemenliğine indireceği yeni darbeye karşı emperyalizmin İran ve Orta Doğu'daki egemenliğine indireceği yeni darbeye karşı emperyalizmin doğrudan müdahalesine açık bir kapı bırakmak mümkün olacak. Bu nedenle İran olayları içinde sürekli "dış parmaklar" arama çabası içindeler. Bu dış unsur motifi emperyalist propagandanın geleneksel "Sovyet nüfuzu artıyor" teması ile birleştirilince de uluslararası kamuoyunda emperyalizmin en eski silahı olan antikomünizmin sahneye çıkarılmasına zemin hazırlanmış olacak ve akıllarınca emperyalizmin saldırgan politikası aklanabilecek.

Sovyetler Birliği'nin İran'daki bunalımın çözümünün İran halkının kendi sorunu olduğu ve hiç bir dış müdahale olmadan kendi eliyle çözüleceği görüşünün, gözlerden saklanılması Sovyetler Birliği'nin emperyalizmin İran'a doğrudan müdahalesine kayıtsız kalmayacağının anlaşılması üzerine emperyalizm için daha da önem kazanmaktadır. Çünkü artık anlaşılmıştır ki İran'da halk hareketi ergeç faşist Şah yönetimini ezecektir. Faşist diktatörlüğün yıkılması ise emperyalizme indirilmiş önemli yeni bir darbe olacaktır. Emperyalizm dünya halklarına karşı egemenliğini sürdürebilmek için İran'a doğrudan müdahale gereksinimi içindedir. Ancak böyle bir açık müdahale başta sosyalist ülkeler olmak üzere tüm demokratik, ilerici güçleri karşısında bulacağından, günümüz koşullarında kolayca gerçekleştirilemez.

Emperyalizm büyük bir ikilem içerisinde. İran'daki hareket Şah rejiminin günlerinin sayılı olduğunu gösteriyor. "Şah'tan sonrası" için yapılan spekülasyonlar ne kadar çeşitli olursa olsun ortada bir gerçek var: İran'da gelişmelerin İran halkının toplumsal kurtuluş mücadelesinde önemli bir demokratik adım olacağı. Bu demokratikleşmenin en büyük güvencesi faşist rejime karşı harekette üretimi durdurarak yer alan işçi sınıfı. İran'da baskılar, terör, katliamlar, emperyalizmin doğrudan müdahalesi artık bu demokratikleşme sürecini durduramaz. Şah'lı ya da Şah'sız artık İran'da hiç birşey eskisi gibi olamaz.

Emperyalizme bağımlı ülkelerin halkları; demokratları, ilericileri için önemli olan İran olaylarından gerekli dersleri çıkartabilmek.

İran olayları faşizmin temel dayanağının emperyalizm olduğunu açıkça gösteriyor. Demokrasi mücadelesinin emperyalizme karşı mücadele ile bütünlüğünün örneğini veriyor. Halkların kendi geleceklerini kendilerinin belirlemesinin önündeki en büyük engelin emperyalizm olduğunu gösteriyor.

Bu bilinçle, demokrasi mücadelesini, faşizme karşı mücadeleyi emperyalizmle bütünleşen boyutuyla kararlılıkla vermek, başarının temel bir koşulu olduğu gibi, İran'da, Şili'de ve daha nice yerlerde faşist kurşunlarla katledilen halklarla dayanışmanın da temel bir koşulu.

dernekleriyle ilişki içinde bulunmakta ve örneğin savaş sırasında Sovyetler Birliği ya da sosyalizmin kurulduğu diğer Avrupa ülkelerinde nazilerle işbirliği yaptıkları için yurtdışına atılmış kişilerden yararlanmaktadırlar. ABD'deki Yale Üniversitesi'ne rusça profesörü olan Vladimir Samarin bu konudaki en ilginç örneklerden biridir. Samarin, İkinci Dünya Savaşı'nda Hitler'in Propaganda Bakanı Dr. Goebbels'in denetimindeki "Reich" adlı yerel yayında yazdığı yazılarda yahudilerin katledilmesi gerektiği görüşünü savunmuştu. Bu "marifetlerinin" ortaya çıkarılması üzerine Samarin Üniversite'den istifa etmek zorunda kalmıştı.

Adından başka herşeyiyle nasyonal-sosyalist olan örgütler arasında 1953 yılında New York'da kurulan Ulusal Rönesans Partisi önemli bir yer tutmaktadır. Bu parti Goebbels'in sağ kolu Von Leers'in iplerini elinde bulundurduğu iki Amerikalı tarafından kuruldu. Rönesans Partisi'nin silahlı adamlardan oluşan saldırı grupları bulunmaktadır. Dr. Pierce'in yönetimindeki "Ulusal İttifak" ise ırkçılık konusunda ABD'ye özgü bazı tezler geliştirmiştir. Bu tezlere göre bir yanda yahudi ırkı ve onun kültürü ve edebiyatından etkilenerek yahudi olanlar öte yanda da "Batı" ırkı vardır. Ulusal İttifak, üyelerini, "Beyaz Saray komünistler tarafından işgal edildiğinde savaş vermek üzere" silahlanmaya çağırmaktadır.

YENİLER NASIL ALIŞTIRILIR?

Faşist hareketlerin, faşizme henüz tümüyle ısınamamış yenilere karşı tavrını kendi ağızlarından duymak kitlelerdeki faşist etkileri kazımak vedemokrasi ve sosyalizm saflarını güçlendirmek volunda mücadele verenler açısından son derece aydınlatıcıdır. Yeni Haçlı Seferi Kilisesi adını taşıyan ve Kanada, İngiltere, Rodezya, Güney Afrika gibi ülkelerde kolları bulunan neo-faşist Amerikan örgütünün uluslararası sorumlusu Alexi Erlanger yeni üye kazınılması konusunda şöyle diyor "... 1945'den bu yana süregelen beyin yıkamayı gidermek son derece güçtür. Yeni başlayanları yahudi düşmanı sloganlarla ya da Hitler'in Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'ne, SS'lere vb. övgüler düzerek şaşkına çevirmemek için temkinli davranmak zorundayız. Aslında böyle şeyleri bilenlerin buna gereksinimi yok demektir. Bunları bilmeyenler ise hoşlanmamaktadır. Yeni giren üye geriye adım atamayacak kadar ilerleyinceye dek küçük dozlarla yetinelim." Özetle, harekete yeni girenleri "uyandırmamak" için ne mümkünse yapılmakta, sonra da "davadan döneni vurun" ilkesi yürürlüğe konmaktadır.

Yahudi katliamı konusunda ürkütücü görüşleriyle tanınan neo-faşist örgütlerden biri Ulusal Eyalet Hakları Partisi'dir. Bu Parti'ye göre, bir avuç zenci ya da yahudiyi "temizlemek" gülünçtür. "Ulusal ölçüde bir kırım düzenlemek gereklidir." Bu örgüt yakın zamanlarda, büyük basının birinci sayfasında boy göstermiştir. Ancak bu kez propagandanın yönü değişmiştir. Çünkü örgütün yerel yöneticilerinden biri, intihar etmeden önce beş kişiyi öldürmüş üç kişiyl de ağır yaralamıştır.

Neo-faşist örgütlerin değişmez müttefiklerinden biri de Ku Klux Klan'dır. 1866 yılında kurulan bu cinayet şebekesi bugün her yönüyle neo-faşist bir terör örgütü konumuna ulaşmıştır. Kuruluşundan 110 yol sonra, 1976'da New Orleans'da yapılan Dünya Nazi Kongresi'ne katılarak yeni kimlik kartını tescil ettirmiştir. Bu örgütün, çok önemli bir silah ve insan kaynağına sahip olduğu belirtilmekte ve gerekirse onbinlerce kişiyi emrinde kullanabileceğinden söz edilmektedir. Yine Ku Klux Klan gibi büyük çapta silahlanmış bir terör örgütü "Minutemen"dir. Bu örgütün Meksika sınırı yakınında bulunan silah depolarından biri, 1976'da polis tarafından ortaya çıkarılmıştır. Bulunan silahlar arasında, mitralyözler, füze atıcılar ve çeşitli askeri donanım vardır.

Amerikan neo-faşist hareketi içinde nazi eğilimli örgütler de önemli bir yere sahiptir. 1957 yılında eski bir hava subayı George Lincoln Rockwell tarafından kurulan Amerikan Nazi Partisi bunlardan biridir. Rockwell, "Yıldırım Birlikleri" adlı Hitler SA'larının Amerikan kopyasından başka bir şey olmayan bir silahlı örgütün de kurucusudur. Rockwell, 1972 yılında ABD'de iktidara geleceğini ve Beyaz Saray'ı, kahverengi gömleklilerden esinlenerek, Kahverengi Saray a çevireceğini söylüyordu. Bu yarı deli Amerikan Führer'i çok sayıda ABD'li yahudiyi fişlemiş ve onlara gönderdiği mektupta "ABD'de yahudi-komünist ortaklığıyla kurulan ihanet ve yıkıcılık devletinin kurulmasına katkıda bulunan bir Yahudi haini" olduğunu kabul eden yahudilire, 1972'de gazla idam edilirken "istedikleri ulusal marşı çaldırma hakkının" tanınacağını vadetmiştir.

Rockwell, İngiliz neo-nazisi Colin Jordan ile birlikte Dünya Nasyonal Sosyalistleri Birliği adlı uluslararası faşist örgütün kurucusudur.

AMERİKAN FÜHRER'İN İN "ACIKLI" ÖLÜMÜ

Rockwell 1967 yılında kendisine hiç de yakışmayan bir biçimde "şehit" olmuştur. Kendisine hayali payelerden birini vermeyi reddettiği adamlarından biri tarafından vurularak öldürülmüştür. Rockwell'in varisi Koehl örgütün adını Beyaz Halkın Nasyonal Sosyalist Partisi olarak değiştirmiştir. Ancak, Rockwell'in ölümünden sonra kurduğu nazi örgütü bölünerek birçok küçük parçaya ayrılmıştır. Bu bölünmeden doğan Amerikan Nasyonal Sosyalist Partisi 1945'den buyana yayın yapan ilk nazi radyosunun kuruluşunu gerçekleştirmiştir. Yine Amerikan Nazi Partisi'nin yavrularından Beyaz Halkın Birliği Partisi yaklaşık yüz militanla düşe kalka eylemlerini sürdürmeye çabalamaktadır Bir başka "beyaz parti" Nasyonal Sosyalist Beyaz İşçi Partisi, Amerikan işçi sınıfını renklere bölmeye çalışarak beyaz işçileri faşizmin karanlığına çekmek istemektedir. Amerikan Führer'i Rockwell'in anısını yaşatmak üzere George Lincoln Rockwell Grubu adını taşıyan neo-faşist grup kurulmuştur. Bu grubun pratikte hiçbir etkinliği yoktur.

Terörist eylemleriyle ABD kamuoyundason zamanlarda adından söz ettiren iki neo-faşist saldırı yuvası, Nasyonal Sosyalist Kurtuluş Cephesi ve Nasyonal Sosyalist Hareket Kurtuluş Cephesi Vietnam halkının sillesini yemiş bir "gazi" olan Joseph Tommasi tarafından 1974'de kuruldu. 1975'de Tommasi katledildi. Faşist Kurtuluş Cephesi stratejisini şöyle özetliyor. "Biz anarşi ve kargaşa istiyoruz. Öyleki aynasızlar yapıyı ayakta tutmak üzere sağa sola koşuşurken biz sisteme darbeyi indirebilelim. Öylesine karmaşık bir durum, öylesine dramatik bir düzensizlik istiyoruz ki bu sistemin işini bitirmek bir formalite olsun. Bunun için ise kan akacaktır...

PORTEKİZ KOMÜNİST PARTİSİ İKİ YILDA 28 BİN YENİ ÜYE KAZANDI

PKP ÜYELERİN YÜZDE 58.6'SI İŞÇİLERDEN OLUŞUYOR. PARTİ ÜYELERİ ARASINDA ÜCRETLİ VE MAAŞLILARIN ORANI YÜZDE 78'E ULAŞIYOR.

Portekiz'de geçtiğimiz ay yapılan yerel seçimlerde Portekiz Komünist Partisi önemli bir başarı kazanmıştı. Seçimlerde Sosyalist Parti'nin oyları yarı yarıya azalırken PKP'nin de içinde yeraldığı seçim bloku ülkenin birçok yöresinde oyların çoğunluğunu elde etmişti.

PKP tarafından yapılan bir açıklamayla Parti'nin üye kazanma konusunda da hızlı bir gelişme içinde olduğu ortaya çıktı. İnfo-Türk ajansının haberine göre, PKP'nin açıklamasında, Parti'nin üye sayısının 142 bin 512'ye ulaştığı bildirildi. Buna göre PKP, 1976 yılından buyana yaklaşık 28 bin kadar yeni üye kazanarak toplam üye sayısını yüzde 24 oranında artırdı.

PKP'nin üye yapısıyla ilgili açıklamada Parti üyelerinin toplumsal bileşimi konusunda da bilgilere yer verildi. Bu bilgilere göre PKP'nde sanayi ve tarım işçilerinin Parti üyeleri içindeki toplam oranı yüzde 58.6'ya ulaştı. PKP'nin üye bileşimiyle ilgili veriler şöyle:

Tüm işçiler, 83 bin 479 kişiyle toplam üye sayısının yüzde 58.6'sını oluşturuyor. Bunun içinde sanayi işçileri 64 bin 738 kişiyle yüzde 45.4'lük, tarım işçileri ise 18.471 kişiyle yüzde 13.2'lik bir yer tutuyor. Maaşlılar ise 27 bin 803 kişiyle toplam üye sayısının yüzde 19.5'unu oluşturuyor. PKP'nin köylü üyelerinin sayısı 2 bin 99'u, diğer bir deyişle yüzde 1.5'u buluyor. Aydınlar ve teknik personel ise 8 bin kişiyle toplam üyelerin yüzde 5.6'sını içine alıyor. PKP üyelerinin 21 bin 130'u (yüzde 14.8'i) diğer toplumsal katmanlardan geliyor.

PKP'nin üye bileşimiyle ilgili verilere göre, Parti üyelerinin 49 bin 847'si, diğer bir deyişle yüzde 35'i 30 yaşının altında bulunuyor. 30-50 yaş arasında olanlar ise 64 bin 527 kişiyle toplam üyelerin yüzde 45.3'ünü oluşturuyor. PKP'nin 50 yaşın üzerinde olan üyelerinin sayısı ise 28 bin 138, yada toplam üyelerin yüzde 19.7'si. Kadın üyeler de PKP üyelerinin yüzde 20'sini oluşturuyor.

PKP'nin konuyla ilgili açıklamasında Parti örgütlerinin sayısının da 8 bin 155'e ulaştığı bildirildi. Bunların 1729'unun işyeri örgütü sekreterliği, 1672'sinin işyeri şubeleri, 1282'sinin bölge yada mahalle komisyonları, 852'sinin ise meslek esası üzerine kurulmuş şubeler olduğu açıklandı.

Berlinguer:

"Tüm tarihimizin bir yanlışlar dizisi olduğunu ilan etmemizi boşuna bekliyorlar"

Emperyalist burjuvazinin, uluslararası ilişkileri gerginleştirmek ve kendi konumlarını korumak amacıyla yürüttüğü antikomünist ve antisovyet propaganda, son zamanlarda özellikle bilimsel sosyalist partiler arasındaki ilişkileri hedef alıyor. Bu propaganda, kapitalist ülkelerdeki bilimsel sosyalist partileri uluslararası işçi sınıfı hareketi bütününden koparmayı, onlara dünya bilimsel sosyalist hareketinin tarihini inkar ettirmeyi, özellikle Sovyetler Birliği'ne ve diğer sosyalist ülkelere karşı çıkarmayı amaçlıyor.

Bilimsel sosyalist partileri hedef alan bu ideolojik saldırı uluslararası işçi sınıfı hareketinin liderleri tarafından sert tepkilerle karşılanıyor. İtalyan Komünist Partisi Genel Sekreteri Enrico Berlinguer, Parti organı l'Unita bayramı dolayısıyla Cenova'da yapılan bir kitle gösterisi sırasında bu konuya ilişkin açıklamalarda da bulundu. Berlinguer, "Information Bulletin" dergisinin 21. sayısında yayımlanan konuşmasında, son zamanlarda yoğunlaşan antikomünist kampanya konusunda şöyle dedi:

"Antikomünist kampanya artık bir 'ideolojik muhtıra' biçimine dönüştürüldü. Bize, 'Lenin'i A'dan Z'ye reddetmedikçe, SSCB ile ilişkilerinizi kesmedikçe, Batılı değil, olsa olsa Asya'lı sayılırsınız' diyorlar. Burada kalacaklarını mı sanıyorsunuz? Hayır! Lenin'i inkarın ardından Marx'ın reddedilmesi gelecektir. SBKP ile ilişkileri kopardıktan sonra Ekim 1917 proletarya devriminin baştan aşağı yanlış bir iş olduğunu söylememiz istenecektir. Bununla da kalınmayacaktır. Nitekim bizi eleştirenlerden bazıları, sadece Marx'ın ve Lenin'in öğretilerini reddetmekle kalmamamız, Gramsci ve Togliatti'nin teorik yazılarını, ideolojik ve siyasal bulgularını da inkar etmemiz gerektiğini söylemektedirler."

Berlinguer daha sonra şöyle dedi:

"Kısacası bizlerden, adım adım bütün tarihimizin -ki kuşkusuz olumsuz yanları da vardır- tamamen bir yanlışlar dizisi olduğunu, komünistlerin kuşaklar boyu boşu boşuna mücadele ettiklerini, İtalya ve dünya gerçekliğini değiştirmek uğrunda boşuna çalıştıklarını ilan etmemizi bekliyorlar. Böylece bizden köklü ödünler kopartmayı ve enternasyonalist, devrimci bir sınıf partisi olmaktan çıkmamızla sonuçlanacak bir döneklik göstermemizi umuyorlar. Ya da bunun tersine, sekter ve dogmatik konumlara sürüklenerek, demokratik, ulusal bir kitle partisi karakterimizi yitirmemizi sağlamaya çalışıyorlar.

"Ne var ki bize yöneltilen saldırılar sınıf bilincimizi artırmakta, komünistlerin, işçi kitlelerinin, emekçi halkın ve gençliğin enternasyonalist antikapitalist ve antiemperyalist ruhunu güçlendirmektedir."

Berlinguer, daha sonra Ekim Devrimi'nin ve sosyalist ülkelerin deneyimlerinin önemine değinerek şöyle dedi:

"Bugüne kadar kurulmuş bulunan sosyalizmin meşru ve gerekli eleştirel değerlendirmesinden hareket ederek, Lenin'in ve Ekim Devrimi'nin dünya çapındaki önemini reddetme veya küçümseme noktasına gitmek, bu yüzyılın en önemli tarihsel olayını yadsıma ya da ona burun kıvırma konumuna düşmek: Biz bunu hiç bir zaman yapmadık ve asla yapmayacağız."

FIRAT'IN CİNLERİ YEŞİLÇAM'A RAĞMEN SİNEMALARDA

UGUR S. KURAL

"Fırat'ın Cinleri" geçtiğimiz hafta Ankara ve İstanbul sinemalarında gösterilmeye başlandı. Doğu Anadolu'dan bir kesiti hiç ayrıntıya kaçmadan, sade bir anlatım ve sade bir dil ile veren film, Antalya Film Festivalinde de üçüncülük ödülünü almıştı. "Fırat'ın Cinleri" daha sonra bir çok yabancı ülkede ilgi gördü, bir çok festivale katıldı. Türkiye' de ise, geçen yıl çekildiği halde bu yıl gösterilmeye başlandı, o da uzun uğraşılardan sonra.

Korhan Yurtsever, bu filmi ilk çektiği zaman yeni bir soluk getirmek istemişti Türk sinemasına. Alışılmış kalıpların dışına çıkmış, filmde sade bir dil, sade bir anlatım kullanırken, ilişkilerini de yine Yeşilçam'da beklenilenin dışında yürütmüştü.

Yeşilçam kuralları, bir filmin çevrilmesi için öncelikle kredi alınmasını gerektirirdi. Bu kredi alımı, tabiki konu kısıtlamasına, çekilen filmin daha ilk baştan yönlendirilmesine neden olurdu. Hadi film çekildi diyelim, filmin dağıtımı, piyasaya sürülmesi için istenilen kalıpların içinde olması en büyük sorundu. Film, yönlendirildiği doğrultuda çekilmezse, piyasaya sürülemez, para getirmez, ardından da ikinci bir film yapılamazdı. Yeşilçam'ı yerinde saydıran, filmciliğe adım attırmıyan ekonomik engeli, "Fırat'ın Cinleri" yendi.

DIŞ PİYASADA BÜYÜK İLGİ

Korhan Yurtsever, iç piyasaya filmi sürmekte hayli güçlük çekti ama, dış piyasada gördüğü ilgi büyük oldu. Bunları Yurtsever'den dinleyelim:

"Fırat'ın Cinleri filminin katıldığı festivalleri sıralıyayım önce. San Remo, Sadin, Kızıl Haç, Kartaca, Portekiz, Sn. Sabestian, Mannheim, ve Şikago, iki yerden de davet aldık henüz gitmedik. Yeni Delhi ve Los Angeles'ten.

"Bir de filmi satın alan ülkeleri sayayım: Portekiz, Norveç, Danimarka, Demokratik Alman Cumhuriyeti, Tunus, Cezayir, Fas, Yugoslavya, Macaristan, Romanya"

Türkiye'de sesini zor duyuran sinemalarda gösterilip gösterilmediğinin farkına varılmaması için çalışılan bir film. Dış ülkelerden tersine büyük ilgi gördü. Yeşilçam kurallarını aşarak, Yeşilçam'a yeni boyutlar kazandırarak.

Korhan Yurtsever'e bu filmin neden geç gösterildiğini sorduk. Filmindeki anlatımı gibi, sade, yalın ve kısa cevaplar verdi:

"İşletmeler desteklemeyince satış yapılamadı. Kusura bakma dediler, ilişkilerimiz bozulur. Senin filmini gösteremeyiz. Uzun süre elimde film dolaştım. O sırada dış ülkelerden sürekli sipariş geliyordu, neyse sonunda yabancı film gösteren bir şirket ile anlaştım, film öyle çıktı piyasaya"

Yurtsever'e bu kez, filmin piyasaya sürüldüğü halde, reklamının iyi yapılmadığını;, neden duyurulmadığını sorduk:

"Anlaşmıştık, afişler yapıştırılacaktı, bez afiş yazılıp kentin belirli yerlerine asılacaktı. Yok. Yapmamışlar. Reklamı sıfır filmin. Duvar ördüler sanki.'

FİLM'DE NE VAR?

Fırat'ın Cinleri Doğu Anadolu'dan bir kesit vermeye çalışıyor demiştik. Feodal üst yapı kalıntılarını yansıtıyor, tarım işçilerinin, yoksul köylülerin yaşantılarını, perdeye getiriyor. Ağa karşısında köylülerin çaresizliklerini gösteriyor ve bu kurumların canlı tutulması için yapılan baskılar seriliyor göz önüne.

Fırat ın Cinleri'nde kadın sağlığının hiçe sayıldığı, doktordan sağlık kurumlarından uzak kadınların sorunları veriliyor. Fırat'ın Cinleri'nde "cinci"lerle hastalık geçirmeye çalışanlar ve doktor isteyince ezilenler gösteriliyor.

Filmin bir belirgin özelliği de yine Yeşilçam'da var olan "star" sisteminin olmaması. Genç sanatçıların filmde rol almaları. Bu bile aykırı Yeşilçam kurallarına; bu bile yeterli, piyasaya adım atamamak için. Filmin yönetmeni Korhan Yurtsever bu kez neden "star "kullanmadığını anlatıyor:

"Siz bilmezsiniz Yeşilçam'ı. Makyaj yapmadan oynatamazsın starı. Yoksul köylü rolü oynuyacağı değil, güzelliği önemlidir star için.

"Erkek oyuncu da bir başkadır. Dayak yemez, bir yumruk da o atmak ister. Kendi kafasına göre dayak yemesi rol gereği de olsa seyirci karşısında küçülmektir. Dayanamaz buna. Tabii bu koşullar altında da, film yine istenilen film olmaktan çıkar. Bu nedenle star sistemine karşıyım."

Korhan Yurtsever, Yeşilçam' ın kurallarına karşı çıkarak, karşı çıktığı kurallara da öneriler getirerek sürdüreceğini söylüyor işini. Fırat'ın Cinleri'nden sonra yeni bir film için konu belirlemeye çalışıyor, titizlikle arıyor, geleceğe yönelik planları üzerine konuşuyoruz Yurtsever' le:

"Fırat'ın Cinleri kendini aştı. Yeşilçam'ın tepkisi biraz da ters döndü filmin yankısı özellikle dış piyasada büyük oldu. Oysa ben yavaş yavaş belirli bir yere gelmek istiyordum. Şimdi ikinci filmin, ilkinden iyi olması gerekir. Bunun için hâlâ iyi bir konu arıyorum, titizlikle."

"Bulduğunuz konu, oldu mu"?

Yapımcı Korhan Yurtsever, ilk yapımı *"Fırat'ın Cinleri"nin ardından "Yeşilçam'a rağmen"* uğraşını sürdüreceğini vurguluyor.

FIRAT'IN CİNLERİ ÇEVRİLİNCE YEŞİLÇAM KURALLARINI ALT-ÜST ETTİ. FİLMİN TÜRK SİNEMASINA GETİRDİĞİ SOLUK, DIŞ PİYASADA DUYULDU, KABUL EDİLDİ. FİLM PORTEKİZ, NORVEÇ, DANİMARKA, DEMOKRATİK ALMAN CUMHURİYETİ, TUNUS, CEZAYİR, FAS, YUGOSLAVYA, MACARİSTAN VE ROMANYA TARAFINDAN SATIN ALINDI. FİLMİ BU İLGİYİ TÜRKİYE'DE GÖREMEDİ. YEŞİLÇAM TEKELLERİ FIRAT'IN CİNLERİ'NİN SİNEMALARDA GÖSTERİLMEMESİ İÇİN ELLERİNDEN GELENİ YAPTILAR.

●

"Evet, Ömer Polat'ın 'Alhan', Necati Hakça'nın "Kutsal Ceza' Abbas Sayar'ın 'Dik Bayır', üzerinde duruyorum ama karar veremedim."

'Konulara bakılırsa hep belirli yöre filmleri yapmak istediğiniz ortaya çıkıyor, doğru mu?"

"Hayır. Tam tersini istiyorum. Fırat'ın Cinleri, Doğu'daki yoksul köylünün sorunlarını veriyor ama, yaşadığımız tek sorun bu değil. Hepsinin ayrı ayrı ele alınması gerekir."

"Yeşilçam'ın kuralları dışına çıkan bir film çektiniz. Bu kurallar dışı çalışma, sürebilir mi? Yani kredi alamazsanız, filminiz iç piyasaya sürülmezse, ikinci, ya da üçüncü filmi nasıl çekebilirsiniz?"

"Önemli bir konu. Benim de korktuğum bu. İkinci filmin iyi olması gerekir. Benden bunu bekliyorlar, iyi film de bütün kapıları iyice yüzüme kaparsa, üçüncüyü çekmek güç olabilir."

"Bu durumda ne yapabilirsiniz?"

"Belki para getirecek bir film çekerim, onun parasıyla da iyi bir film..."

"Dış ülkelerle ortak film yapabilir misiniz?"

"Evet, bazı teklifler var. Mesela Norveç senaryo bekliyor. Ortak film yapalım diyor."

"Başta saydınız, birçok ülkede filminiz gösterildi, bir çok festivale katıldı. Nasıl buldular Fırat'ın Cinleri'ni?"

"Konu ilginç geldi tabi. Bazı sahnelerini çok beğendiler. Özellikle doğum sahnesi etkiledi bir çok kişiyi. Ama teknik olarak bazı aksaklıklar da bulundu. Örneğin, renkleri kalitesiz buldular çok. Kendi kalitelerinin çok altında."

Korhan Yurtsever'in işi zor. Türkiye'deki olanaklarla, ya da olanaksızlıklarla, belirli sorunları beyaz perdeye yansıtacağını söylüyor. Ama sorunların beyaz perdeye gelmemesi için Yeşilçam tekelleri de savaşıyorlar.

FİLM, DOĞU ANADOLU'DAKİ FEODAL ÜST YAPI KALINTILARINI YANSITMAKTA. TARIM İŞÇİLERİNİN SORUNLARI, AĞA BASKISI VE HİÇE SAYILAN KADINLAR FIRAT'IN CİNLERİ'NDE SADE BİR ANLATIM İLE BEYAZ PERDEDE GÖRÜNÜYOR.

●

FAŞİZM: KADINLARIN CAN DÜŞMANI

Hitler ve Mussolini'nin faşist demagojisine kanarak onlara en fazla destek sağlayan kesimlerden biri de burjuva ve küçük-burjuva kökenli kadınlardı. Faşist gösterilerde, meydanları en önce faşist hareketin taraftarı olan kadınlar dolduruyor, "hücum kıtaları"nın en yırtıcı militanları faşist kadınlar oluyordu. Faşist demagojiyi toplumun en kıyıda köşede kalmış kesimlerine dek ulaştırabilmek için, bulunmaz bir propaganda aracıydı kadınlar. Faşizm kadınlara muhtaçtı... Ve o kadınlar, faşist devlet için parmaklarındaki yüzüklerini bile verdiler,. (böylece İkinci evliliklerini faşizmle yapıyorlardı!), "Führer çok yaşasın" diye "düşman"la savaştılar, yoksulluğun en uç noktasında kendi yağlarıyla kavrulma "sanatı"nı öğrendiler, kahvelerini nohuttan yaptılar...

Ya faşizm kadınlara ne verdi? Her şeyden önce, bütün kadınlara bir koca vaadetti! Sonra genel oy hakkı, çok çocuklulara armağanlar, ek yardımlar... Sonra, Führer'e, Duçe'ye itaati ve daha fazla acıya katlanmayı öğrendi kadınlar. Ve kadınlara zamanla herşeyden vazgeçmeyi öğrettiler; kadınlar toplama kamplarına, en adi cinsel baskılara, işkencelere, idamlara alıştırıldılar...

İNSANLIK DIŞI PROPAGANDA

"Faşist kadınlar, yurdun çiçekleri, ulusun yüce kahramanları,..." ve devam ediliyor: "Birliklerimizin Doğu Afrika'da kazandığı parlak zaferi, kocalarınızın, oğullarınızın, erkek kardeşlerinizin yiğitliğine, aynı zamanda da size borçluyuz. Sizler, Romalı kadınlar, İtalya kadınları, sizler ki o yaptırımlara karşı direnmek için her aileyi bir kale yapma konusundaki güç ve büyük bir görevi yerine getirmiştiniz: sizler ki, elli iki ülkenin bir arada yaptığı saldırı karşısında yüce bir yurtseverliğin, görkemli bir disiplinin kanıtlarını ortaya koymuştunuz."

Bu "parlak" sözler, Mussolini'nin, özellikle de "bedbaht" ev kadınlarını, kırsal kesimdeki kadınları hedef alarak söylediği sözler. Duçe, kadınlara çocukların mutluluğundan, zaferlerden, fedakarlıktan, kahramanlıktan, ev ekonomisinden dem vuruyordu. Mussolini ve elbette ki Hitler, kadınları çılgınca bir maceraya sürüklemenin yollarını iyi biliyorlardı! Onların zaten buna fazlasıyla hakları da vardı: Onlar bütün İtalyan ve Alman kadınların "kocası sayılmazlar mıydı"! Kuşkusuz, tersi düşünülemezdi. Kaldı ki, faşist demagojiye kanan anneler doğum ağrıları içinde "Heil Hitler" diye bağırıyorlar, bebeklerinin Führer'in bir resmi önüne konmasını istiyorlar, çıplak bedenlerine Führer'in adının baş harflerinin ve gamalı haçın dövmesini yaptırıyorlardı...

Faşizm cinsiyet ayrımını ırk ve sınıf ayrımından daha da öne çıkarmıştır. Bütün faşist liderlerin yazdıklarında ve söylediklerinde, buna sayısız örnek bulabiliriz. Hitler şöyle haykırıyor: "Genç Alman kadını... ancak evlenmek suretiyle vatandaş olabilir." (Kavgam, s. 58) Ya Mussollini? "Devlet kurumları, eleman almak için açılacak sınavlarla ilgili ilanlarda kadınları dışarda tutacak koşullar koymaya yetkilidirler. - Kamu görevlerinde, çalışan kadınların artışına karşı bir sınır belirlemek zorunludur. Çünkü dairelerdeki erkeklerin sayısı kadınlara oranla daha fazla olmalıdır." Bütün bunlara gerekçe mi? O da çok kestirmeden açıklanıyor: "Modern toplumda kadının gerçek yeri, geçmişte olduğu gibi, aile ocağıdır." (Mussolini, 1932)

Faşizm kadından bir tek şey istiyor: Boyun eğmesini ve çok çocuk yapmasını. Bunu böyle kabul etmeyen kadınlar mı? Onlar pistir, ahlaksızdır, Yahudidir, karaderilidir, kızıldır vs. vs...

Hitler ve Mussolini, faşist hareketin bu en büyük iki "öğretmeni", bakalım Türk faşistlerine neler öğretmiş.

HİTLER, MUSSOLİNİ VE TÜRKEŞ

Yıl 1939. Kan üzerinde yükseltilen Alman ve İtalyan faşist diktatörlükleri, insanlığı unutulmaz bir felakete sürüklüyorlar. Ve Alpaslan Türkeş, o günlerde şunları propaganda malzemesi yapıyor: "Hem sür'atle çoğalmayı temin etmek, hem de hastalıkların ve harplerin yapacakları tahribata karşılık yedek olmak üzere, her aile en az beş çocuk yapmalıdır. Beş ve daha fazla çocuklu namuslu bir Türk kadını milli bir ilahedir, böylelerine taparım. Çocuksuz bir kadın, tahsili, zekası ne olursa olsun, hangi memuriyette bulunursa bulunsun, tufeyli bir mahluktur, değersizdir, bir hiçtir. Beşten az çocuğu olanlar da vazifelerini tam yapmamış sayılırlar... Evlenmeyenlerin veya çocuksuz evlilerin ne sayılması icap ettiğinin takdirini okuyuculara bırakıyorum." Başbuğ bunun nasıl gerçekleştirileceğini de gösteriyor: "Kadını evden erkeğin iş hayatına fırlatmak müsavat değil, müsavatsızlığın koyusudur. Kadının yumuşak tabiatı, müşfik ve sabırlı karakteri evin iç işlerini ve bilhassa çocuk yapmak ve çocuk yetiştirmek işlerini üzerine almasını icap ettirmektedir. *Bu bir kanundur. Onbinlerce seneden beri bu kanun değişmemiştir. Değişemez ve değiştirilemez. Kadın müstehlik (tüketici) değil, müstahsildir (üretici)...* Kadınlara mecbur kalmadıkça ve muzdar kalmadıkça erkeğin sahasındaki iş verilmemelidir." ("Milli Nüfus Siyaseti", Toplumculuk, s. 151-157).

Türkeş'in bu düşünceleri ile Hitler ve Mussolini'ninkiler arasında bir benzerlik, dahası bir aynılık kurmak için özel bir çabaya gerek var mı? Hiç kuşku yoktur ki, bunlar yalnızca bir benzerlik de değil. Türkeş, tam da hareketli yıllarda (1939), Führer ve Duçe'nin bir kopyasını sunuyor bize. Ama yalnızca basit bir kopya da değil bu. Buna olsa olsa, düşüncelerin "samimi, inançlı" bir birliği, özdeşliği denebilir.

Peki, bütün bu belirtilenlerin nedenleri nedir? Neden kadınlar "durmadan doğurmalıdırlar"? Hitler'in akıl hocası akıl hastası Alman Filozofu Friedrich Nietzsche bu soruyu şöyle yanıtlıyor: "Kadında her şey bilmecedir, ve kadındaki herşeyin bir tek çözüm yolu vardır, - buna gebelik denir... Erkek, kadın için araçtır: amaç hep çocuktur." (Böyle Buyurdu Zerdüşt, s. 82-83) (Nietzsche sözkonusu kitabını akıl hastası olduktan sonra yazmış ve çıldırarak ölmüştür.)

Bunların nedeni açıktır: "Irkçı ülkünün temeli nüfus zorunluluğunda yatmaktadır. - Eğer sayıca azalırsak, imparatorluğu kuramıyoruz demektir, bir sömürge oluyoruz demektir." (Mussolini) Bu canavarca düşünceler Nazi Almanyasının da yol göstericisidir. Üstün ırkın sağlığını korumak, Almanya'yı geleceği zaptetmek için uyandırılmayı bekleyen bir güç haline getirmek, ancak nüfusun arttırılmasıyla olacaktır.

Bu düşünceler hiç sekmeden Başbuğ'da yankısını bulur: "Bir milletin hayatiyeti ve kudreti nüfus ile ölçülür.. Nüfusu az bir millet bu asırda her an tehlikeye maruzdur. *Hukukçular ne derlerse desinler hak kuvvetindir...* Bugünkü içtimai hayatımızın her sahasında görülen birçok buhranların düğüm noktası ailededir. Nüfus işimizin halli de yine aile müessesesinin ıslahı ve sağlamlaştırılmasına bağlıdır." (a.g.e., s.145-147)

Nüfus artışını gerçekleştirmek elbette ki, yalnızca istekle olmayacaktır. Bunun yapılması için yaptırımlar koymak gerekir. Duçe buna şöyle açıklık getiriyor:"Yirmi yaşında evlilik bütün tazeliğini korur... Çocuklar en iyi fizik, ahlak ve akılsal sağlık içinde olurlar. Genç bir siyaset olan, aynı zamanda gençlerin siyaseti olan, faşist siyaset, genç evlilikleri istemeli ve elverişli duruma getirmelidir."

Başbuğ öğretmeninin söylediklerini iyi ezberlemiştir. O, *"her çareye başvurarak* doğumu fevkalade artırma"nın gerekliliğine inanır ve daha da "pratik" öneriler geliştirir:

"Erkekleri 25 yaşından ve kızları da 20 yaşından sonra kanun kuvvetiyle evlenmeye mecbur etmeliyiz." Bunun için de şunlar yapılmalıdır: "Diğer vergiler çıktıktan sonra aylık kazançları 100 ile 200 lira olan bekarlardan her ay kazançlarının yüzde 25'i bekar vergisi olarak alınmalıdır. — Diğer vergilerden sonra kalan aylık kazançları 100 ila 200 lira arasında bulunan çocuksuz evlilerden aylık kazançlarının yüzde 15'i çocuk vergisi olarak alınmalıdır. — Üç ve üçten çok çocuklu aileler bu vergilere tabi bulunmamalı, bilâkis yardım görmelidirler." vs...

Bu yaptırımlardan sonra çok çocuk sahibiolmayı hâlâ reddedenler mi var? Başbuğ'un ona tahammülü yok! "Türk cemiyetinden bekarlığı kaldırmalıyız. *Türkiye'de bekârların yeri yoktur."*

FAŞİZMİN İNSANA DÜŞMAN YÜZÜNÜ AÇIĞA ÇIKARTMALIYIZ

Faşizmin insana düşman yüzü Almanya'da da, İtalya'da da, Türkiye'de de aynı. Dün neyse bugün de öyle. Ama bugün bazı başka demagojik örtülere sarınıyor. Faşist olmadığını, ırkçı olmadığını söylüyor. İşte bunun için, onun insana düşman özünü açıklarken, salt teorik tanımlamalarla yetinemeyiz.

Faşizm başlangıçta kadınların da oldukça büyük bir kesimini aldatmayı çok iyi başardı. Aldatılan Hitlerci genç kızlar toplama kamplarında gardiyan yapıldı. Himler'in özel olarak kurduğu ve *Lebensborn* (Hayat kaynağı) adı verilen kliniklerde meçhul bir SS ile bir çocuk dünyaya getirdiler. Bu genç kızlar, üstün ırkın çıkarları için, ne biçimde olursa olsun, hatta evlilik dışında da olsa, gebe kalmak gerektiğine inandırılmışlardı. Faşizm cinsiyet ayrımını, sınıf ayrımından daha çok sömürmekteydi. Faşizm için kadın hem zihinsel, hem bedensel olarak erkekten daha aşağıdır, ancak erkeğin malı olarak vardır. Herşey tekelci burjuvazinin ahlakına uygun olarak yapıldı. Bundan hiç kuşku yok. Kadınları böylesine aldatmak için, dün *Kara Kadın, Faşist Kadınlar* gibi örgütler kuruldu, bugün de *Ülkü-Han* vb. kuruluyor.

Başbuğ haykırmakta devam ediyor: "Memlekette büyük bir evlenme cereyanı uyandıralım. Bu bizim içinhayat meselesidir. Evlenelim ve çoğalalım. Böylece boş topraklarımız dolsun. Issız ovalarımız şenlensin, zenginliğimiz hızla artsın, milli gücümüz büyüsün. Çoğalalım ve o kadar çoğalalım ki, medeniyetlere hakim olalım."

Kısacası "Başbuğ" kadınlara şunu öğütlüyor. "Daha fazla, daha fazla çocuk dünyaya getirin. Getirin ki Hitler'in yaptığı gibi tümünü cephe boylarında kırdıralım." Başbuğ'un vaadi bu...